

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs	Lappuse
	I <i>Informācija</i>	
	Tiesa	
	EIROPAS KOPIENU TIESA	
2004/C 251/01	lieta C-234/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Landesgericht Innsbruck rīkojumu lietā Rosmarie Kapferer pret Schlank un Schick GmbH	1
2004/C 251/02	Lieta C-245/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof (Augstākā administratīvā tiesa) lēmumu strīdā EMAG Handel Eder OHG pret Finanzlandesdirektion für Kärnten	2
2004/C 251/03	Lieta C-246/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof rīkojumu lietā 1) Turn- und Sportunion Waldburg pret Finanzlandesdirektion für Oberösterreich un 2) Edith Barris pret Finanzlandesdirektion für Tirol	2
2004/C 251/04	Lieta C-288/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 28. jūnijā Unabhangiges Finanzsenat (Neatkarīgais finanšu senāts) Vīnes nodaļas lēmumu strīdā AB pret 6., 7. un 15. apgabala Finanzamt (Finanšu pārvalde)	3
2004/C 251/05	Lieta C-295/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Vincenzo Manfredi pret Lloyd Italo Assicurazioni	3
2004/C 251/06	Lieta C-296/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Antonio Cannito pret Fondiaria SAI SpA	3
2004/C 251/07	Lieta C-297/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Nicolò Tricarico pret Assitalia Assicurazioni SpA	4

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2004/C 251/08	lieta C-298/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Pasqualina Murgolo pret Assitalia Assicurazioni SPA	4
2004/C 251/09	Lieta C-302/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 10. jūnija Szombathelyi Városi Bíróság (Szombathelyi Pilsētas tiesa, Ungārija) spriedumu lietā Ynos Kft. pret Janos Varga	5
2004/C 251/10	Lieta C- 336/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 14. jūlija Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone (otrā palāta) rīkojumu lietā Banca Popolare FriulAdria spa pret Agenzia Entrate Ufficio Pordenone	5
2004/C 251/11	lieta C-339/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 24. februāra Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (sestās palātas) rīkojumu lietā Nuova societa di telecomunicazioni S.p.a. pret Ministero delle comunicazioni	6
2004/C 251/12	lieta C-340/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia trešās palātas 2004. gada 27. maija rīkojumu lietās R.G. 265/2004 Carbotermo s.p.a. pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a. un R.G. 887/2004 Consorzio Alisei pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a., ko atbalsta A.G.E.S.I.	6
2004/C 251/13	lieta C-341/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 27. jūlija Supreme Court (Īrija) rīkojumu lietā Eurofood IFSC Ltd un lietā Companies Acts 1963 to 2003, Enrico Bondi pret Bank of America N.A., Pearse Farrel (the Official Liquidator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders	7
2004/C 251/14	lieta C-343/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 21. jūlija Oberste Gerichtshof rīkojumu lietā Land Oberösterreich pret ČEZ, a.s.	8
2004/C 251/15	lieta C-344/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 14. jūlija High Court of Justice (Anglija un Velsa), Queen's Bench Division (Administrative Court) rīkojumu lietā The Queen on the application of International Air Transport Association International Air Transport Association pret Department for Transport un lietā Queen on the application of European Low Fares Airline Association and Hapag-Lloyd Express GmbH pret Department of Transport	8
2004/C 251/16	lieta C-346/04: Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 26. maija Bundesfinanzhof rīkojumu lietā Robert Hans Conijn pret Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt	9
2004/C 251/17	lieta C-354/04 P: Apelācija, ko 2004. gada 17. augustā iesniedza Association Pro Amnistia, J.M. Olano Olano, J. Zelarain Errasti, par 2004. gada 7. jūnija Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) rīkojumu lietā T-333/02 Gestoras Pro Amnistia, J.M. Olano Olano, J. Zelarain Errasti pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Karaliste	9
2004/C 251/18	lieta C-355/04P: Apelācija, ko 2004. gada 17. augustā iesniedza Association SEGI, A. Zubimendi Izaga, A. Galarraga, par 2004. gada 7. jūnija Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) rīkojumu lietā T-338/02 pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Apvienotā Karaliste	10

2004/C 251/19	lieta C-373/04 P: Apelācija, ko 2004. gada 27. augustā iesniedza Eiropas Kopienu Komisija, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 10. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-153/01 un T-323/01 starp M. Alvarez Moreno kundzi un Eiropas Kopienu Komisiju	10
2004/C 251/20	Lietas C- 55/04 izslēgšana no reģistra	11
PIRMĀS INSTANCES TIESA		
2004/C 251/21	Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja vēlēšanas	12
2004/C 251/22	Palātu priekšsēdētāju vēlēšanas	12
2004/C 251/23	Tiesnešu sadalījums palātās	12
2004/C 251/24	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 29. aprīlī apvienotajās lietās T-236/01, T-239/01, T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01 Tokai Carbon Co. Ltd u.c. pret Eiropas Kopienu Komisiju (Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Grafiņa elektrodu tirgus — Vienošanās par cenām un tirgus sadale — Naudas sodu aprēķināšana — Sankciju apvienošana — Naudas sodu aprēķināšanas vadlīnijas — Piemērojamība — Pārkāpuma ilgums un smagums — Pastiprinoši apstākļi — Attaisnojoši apstākļi — Maksātspeja — Sadarbība administratīvās procedūras laikā — Samaksas kārtība)	13
2004/C 251/25	Pirmās instances tiesas spriedums 2004. gada 20. jūlijā lietā T-311/02 Vitaly Lissotschenko un Joachim Hentze pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (Kopienas preču zīme — Vārdiskas preču zīmes LIMO pieteikums — Absolūtie atteikuma pamatojumi — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts)	15
2004/C 251/26	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 28. jūnijā lietā T-342/99 DEP: Airtours plc pret Eiropas Kopienu Komisiju (Izdevumu aplikšana ar nodokļiem — Solicitoru un barristeru honorāri — Ekonomistu honorāri — PVN izdevumi)	15
2004/C 251/27	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 8. jūlijā lietā T-341/02: Regione Siciliana pret Eiropas Kopienu Komisiju (ERAF — Regula (EEK) Nr. 4253/88 — Finanšu atbalsta izbeigšana — Prasība par atcelšanu — Tieša līdzekļu piešķiršana — Nepieņemamība)	15
2004/C 251/28	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 15. jūnijā lietā T-21/03: S pret Eiropas Kopienu Komisiju (Ierēdņi — Prasība par atcelšanu — Arodslimība — Atzinums par profesionālo izcelsmi — Lūgums izņemt noteiktus dokumentus no medicīnas komisijas lietas — Nelabvēlīgi administratīvs akts — Acīmredzama nepieņemamība)	16
2004/C 251/29	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 5. jūlijā lietā T-39/03: DaimlerChrysler AG pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (Kopienas preču zīme — Iebildumi — Iebildumu atsaukšana — Nepieciešamības pieņemt lēmumu neesamība)	16
2004/C 251/30	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 2. jūlijā lietā T-256/03 Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung Ev un Josef Kloh pret Eiropas Kopienu Komisiju (Prasība par tiesību akta atcelšanu — Regula (EK) Nr. 1774/2002 — Lēmums 2003/328/EK — Ēdināšanas uzņēmumu pārtikas atkritumu izmantošana cukurībā — Nepieņemamība)	16
2004/C 251/31	Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojums 2004. gada 2. jūlija lietā T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd and Enviro Tech International Inc./Eiropas Kopienu Komisija ("Pagaidu noregulējums — Direktīvas 67/548/EEK un 2004/73/EK — Pieņemamības nosacījumi")	17

2004/C 251/32	Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojums 2004. gada 2. jūlijā lietā T-76/04 R, Bactria Industrie-hygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG pret Eiropas Kopienu Komisiju ("Pagaidu noregulējums — Regula (EK) nr. 2032/2003 — Biocīdi — Pieteikuma pieņemamība")	17
2004/C 251/33	Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja rīkojums 2004. gada 2. jūlijā lietā T-78/04 R, Sumitomo Chemical (AK) plc pret Eiropas Kopienu Komisiju ("Pagaidu noregulējums — Regula (EK) nr. 2032/2003 — Biocīdi — Pieteikuma pieņemamība")	17
2004/C 251/34	Pirmās instances tiesas rīkojums 2004. gada 9. jūlijā lietā T-132/04 André Bonnet pret Eiropas Kopienu Tiesu (Ierēdnis — Iepriekšējs administratīvais process — Acīmredzama nepieņemamība)	18
2004/C 251/35	Lietā T-163/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko Michael Schäfer iesniedza 2004. gada 30. aprīlī	18
2004/C 251/36	lieta T-193/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Hans-Martin Tillack iesniedza 2004. gada 1. jūnijā	19
2004/C 251/37	lieta T-237/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Ultradent Products Inc. un Michael J.S. Renouf iesniedza 2004. gada 14. jūnijā	19
2004/C 251/38	lieta T-257/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Polijas Republika iesniedza 2004. gada 28. jūnijā	20
2004/C 251/39	lieta T-258/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Polijas Republika iesniedza 2004. gada 28. jūnijā	21
2004/C 251/40	Lietā T-262/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko iesniedza BIC S.A. 2004. gada 25. jūnijā	22
2004/C 251/41	Lietā T-263/04: 2004. gada 25. jūnija Société BIC S.A. prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju	22
2004/C 251/42	Lietā T-273/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Brandt Industries iesniedza 2004. gada 7. jūlijā	23
2004/C 251/43	lieta T-278/04: Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko Jabones Pardo, S. A., iesniedza 2004. gada 21. jūnijā	23
2004/C 251/44	lieta T-282/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Itālijas Republika iesniedza 2004. gada 9. jūlijā	24
2004/C 251/45	lieta T-284/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko UPS Europe N.V./S.A. un UPS Deutschland Inc. & co OHF iesniedza 2004. gada 12. jūlijā	25
2004/C 251/46	lieta T-286/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2004. gada 9. jūlijā	25
2004/C 251/47	Lietā T-288/04: Prasība pret Reģionu komiteju, ko Kris Van Neyghem iesniedza 2004. gada 15. jūlijā	26

<u>Paziņojums Nr.</u>	Saturs (turpinājums)	Lappuse
2004/C 251/48	lieta T-292/04: Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Caremar S.p.A. un citi iesniedza 2004. gada 19. jūlijā	26
2004/C 251/49	lieta T-295/04: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén iesniedza 2004. gada 22. jūlijā	27
2004/C 251/50	lieta T-297/04: Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos un Antonio Parras Rosa iesniedza 2004. gada 22. jūlijā	27
2004/C 251/51	lieta T-304/04: Prasība pret Eiropas Kopienu komisiju, ko Itālijas Republika iesniedza 2004. gada 22. jūlijā	27

II *Sagatavošanas dokumenti*

.....

III *Paziņojumi*

2004/C 251/52	Tiesas pēdējā publikācija <i>Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī</i> OV C 239, 25.9.2004.	29
---------------	---	----

I

(Informācija)

TIESA

EIROPAS KOPIENU TIESA

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Landesgericht Innsbruck rīkojumu lietā Rosmarie Kapferer pret Schlank un Schick GmbH

(lieta C-234/04)

(2004/C 251/01)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Landesgericht Innsbruck (Insbriukas Apgabaltiesa) (Austrija) rīkojumu lietā Rosmarie Kapferer pret Schlank un Schick GmbH, ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 3. jūnijā.

Landesgericht Innsbruck lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

A. Pirmās instances tiesas lēmums par jurisdikciju.

1) Vai EKL 10. pantā ietvertais sadarbības princips ir jāinterpretē tādējādi, ka apstākļos, kas minēti Tiesas spriedumā lietā C-453/00 Kühne un Heitz, arī valsts tiesai ir jāpārskata un jāatceļ spēkā stāties tiesas nolēmums, ja tas ir pretrunā Kopienu tiesībām? Vai pastāv citi nosacījumi tiesas nolēmumu pārskatīšanai un atcelšanai salīdzinājumā ar nosacījumiem, kas piemērojami administratīvajiem lēmumiem?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

vai Zivilprozessordnung (Austrijas Civilprocesa kodekss) 534. punktā noteiktais termiņš to tiesas nolēmumu atcelšanai, kuri ir pretrunā Kopienu tiesībām, ir savienojams ar Kopienu tiesību efektivitātes principu?

3) Turklāt, ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša:

vai starptautiskas (vai valsts) jurisdikcijas trūkums, ko nevar novērst, piemērojot Padomes 2000. gada 22. decembra Regulas (EK) Nr. 44/2001⁽¹⁾ par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komerc-lietās 24. pantu, ir Kopienu tiesību pārkāpums, kas,

ņemot vērā attiecīgos principus, var būt par pamatu spēkā esoša tiesas nolēmuma atcelšanai?

Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša:

4) vai apelācijas instances tiesai ir jāpārskata starptautiskas (vai valsts) jurisdikcijas jautājums saskaņā ar Regulu N. 44/2001, ja pirmās instances tiesas nolēmums attiecībā uz jurisdikciju ir stājies spēkā, bet nolēmums par lietas būtību vēl nav? Ja tā, vai šī pārskatīšana tiesai ir jāveic pēc pašas iniciatīvas vai tikai pēc tam, kad viena no pusēm iesniegusi lūgumu?

B. Jurisdikcija patērētāju līgumos saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu.

1) Vai maldinošam finansiāla ieguvuma apsolījumam, kas veicina līguma noslēgšanu un tādējādi sagatavo pamatu līgumam, ir pietiekami tuva saikne ar paredzēto patērētāja līguma noslēgšanu, lai no tā izrietošajām prasībām būtu piemērojama jurisdikcija patērētāju līgumos saskaņā ar Regulas Nr. 44/2001 15. panta 1. punkta c) apakšpunktu?

Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzoša:

2) vai no pirms-līguma saistības izrietošām prasībām ir jurisdikcija patērētāju līgumos un vai maldinošam finansiāla ieguvuma apsolījumam, kas palīdz sagatavot pamatu līgumam, ir pietiekams sakars ar tādējādi nodibināto pirms-līguma saistību, lai piemērotu jurisdikciju arī patērētāju līgumos;

3) vai jurisdikcija patērētāju līgumos pastāv tikai tad, ja tiek nodrošināta atbilstība uzņēmuma noteiktajiem nosacījumiem, lai piedalītos spēlē par balvas ieguvu, pat ja šie nosacījumi nav būtiski materiālajās tiesībās saskaņā ar Konsumentenschutzgesetz (Austrijas patērētāju aizsardzības likums) 5j pantu?

Ja atbildes uz pirmo un otro jautājumu ir noliedzošas:

- 4) vai jurisdikcija patērētāju līgumos piemērojama sui generis izpildāmai līguma izpildes prasībai, kas īpaši noteikta likumā, vai fiktīvai un kvazi-līgumiskai sui generis izpildāmai līguma izpildes prasībai, kas rodas uzņēmuma finansiāla ieguvuma apsoliņuma un patērētāja pieprasītā finansiālā ieguvuma rezultātā?

(¹) OV L 12, 2001., 1. lpp

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof (Augstākā administratīvā tiesa) lēmumu strīdā EMAG Handel Eder OHG pret Finanzlandesdirektion für Kärnten

(Lieta C-245/04)

(2004/C 251/02)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof lēmumu strīdā EMAG Handel Eder OHG pret Finanzlandesdirektion für Kärnten un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 10. jūnijā.

Verwaltungsgerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai Padomes 1977. gada 17. maija Sestās direktīvas par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze (77/388/EEK (¹)), 8. panta 1. punkta a) apakšpunkts ir interpretējams tādējādi, ka vieta, kur preces atrodas nosūtīšanas vai transportēšanas brīdī sākuma ir uzskatāma par noteicošo arī tad, ja vairāki uzņēmumi noslēdz vienas un tās pašas preces piegādes darījumu un vairāki piegādes darījumi tiek veikti ar vienu vienīgu preces pārvietošanu?
- 2) Vai vairākas piegādes uzskatāmas par Kopienas iekšējām, no nodokļu atbrīvotajām piegādēm, ja vairāki uzņēmumi noslēdz vienas un tās pašas preces piegādes darījumu un vairāki piegādes darījumi tiek izpildīti ar vienu vienīgu preces pārvietošanu?
- 3) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, vai par preces faktisko sūtījuma vietu ir uzskatāma otrās piegādes uzsākšanas vieta, vai arī vieta, kur beigusies pirmā piegāde?
- 4) Vai nolūkā atbildēt uz 1., 2. un 3. jautājumu ir nozīme tam, kādas personas rīcībā atrodas prece tās pārvietošanas laikā?

(¹) OV L 145, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof rīkojumu lietā 1) Turn- und Sportunion Waldburg pret Finanzlandesdirektion für Oberösterreich un 2) Edith Barris pret Finanzlandesdirektion für Tirol

(Lieta C-246/04)

(2004/C 251/03)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Verwaltungsgerichtshof (Augstākā administratīvā tiesa) (Austrija) rīkojumu lietā 1) Turn- und Sportunion Waldburg pret Finanzlandesdirektion für Oberösterreich un 2) Edith Barris pret Finanzlandesdirektion für Tirol, ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 10. jūnijā.

Verwaltungsgerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai tiesība, ko dalībvalsts bauda saskaņā ar Padomes 1977. gada 17. maija Sestās Direktīvas 77/388/EEK (¹) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļa sistēma: vienota aprēķinu bāze – ("Direktīva") 13. panta C. punktu, piešķirt nodokļa maksātājiem tiesības, neskatoties uz Direktīvas 13. panta B. punkta b) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu no nodokļa par nekustamā īpašuma iznomāšanu vai izīrēšanu, izvēlēties aplikšanu ar nodokli, ir izpildāma vienādi vai arī dalībvalsts ir tiesīga diferencēt, atkarībā no apgrozījuma veida vai ar nodokli apliekamo personu grupas?
- 2) Vai Direktīvas 13. panta B. punkta b) apakšpunkts kopā ar C. punkta a) apakšpunktu atļauj dalībvalstīm pieņemt tiesisko regulējumu, tādu kā Umsatzsteuergesetz 1994 (Likums par apgrozījuma nodokli; turpmāk tekstā "UStG 1994") 6. panta 1. punkta 14. apakšpunkts kopā ar UStG 1994 5. panta 1. daļas 16. apakšpunktu, saskaņā ar kuru iespēja izvēlēties apgrozījuma nodokli par iznomāšanu un izīrēšanu ir ierobežota tādā veidā, ka bezpeļņas sporta klubiem nav šādas izvēles iespējas?
- 3) Vai Direktīvas 13. panta B. punkta b) apakšpunkts kopā ar C. punkta a) apakšpunktu atļauj dalībvalstīm pieņemt tiesisko regulējumu, tādu kā UStG 1994 2. panta 5. daļas 2. apakšpunkts kopā ar Liebhabereiverordnung (likums par darbībām, kas veiktas bez peļņas gūšanas nolūka) 1. panta 2. daļas 1. apakšpunktu, redakcijā, kas publicēta BGBl Nr. 33/1993, saskaņā ar kuru nepastāv iespēja izvēlēties apgrozījuma nodokli par izīrēšanu vai iznomāšanu, ja izīrēšana vai iznomāšana paredzamā laika periodā nerada vispārēju peļņu vai ienākumu uzkrājumu un ja tā skar privātai dzīvesvietai izmantojamu ēku?

(¹) OV L 145, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 28. jūnijā Unabhängiges Finanzsenat (Neatkarīgais finanšu senāts) Vīnes nodaļas lēmumu strīdā AB pret 6., 7. un 15. apgabala Finanzamt (Finanšu pārvalde)

(Lieta C-288/04)

(2004/C 251/04)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 28. jūnija Unabhängiges Finanzsenat lēmumu strīdā AB pret 6., 7. un 15. apgabala Finanzamt un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 6. jūlijā.

Unabhängiges Finanzsenat lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai Protokola par Eiropas Kopienu privilēģijām un imunitāti 13. panta 1. daļa aizliedz algu un citu ienākumu, kurus Kopienas izmaksā tās amatpersonām un pārējiem darbiniekiem, aplikšanu ar nodokļiem dalībvalstīs tikai tad, ja Eiropas Kopienas tiesības uz aplikšanu ar nodokļiem jau ir izlietojušas?
- 2) Vai Protokola par Eiropas Kopienu privilēģijām un imunitāti 16. panta 2. daļa aizliedz algu un citu ienākumu, kurus Kopienas izmaksā tās amatpersonām un pārējiem darbiniekiem, aplikšanu ar nodokļiem tikai tad, ja šīs amatpersonas vai citi darbinieki ir ietverti šajā pantā minētajā paziņojumā, un vai paziņojums, kas ir nosūtīts uz šī panta pamata, automātiski dod dalībvalsts nodokļu iestādēm tiesības realizēt valsts nodokļu aplikšanas tiesības attiecībā uz amatpersonām un citiem darbiniekiem, kas nav ietverti šajā paziņojumā un tādējādi kurus Eiropas Kopienas uzskata par vietējiem darbiniekiem?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Vincenzo Manfredi pret Lloyd Italico Assicurazioni

(Lieta C-295/04)

(2004/C 251/05)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Vincenzo Manfredi pret Lloyd Italico Assicurazioni un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 13. jūlijā.

Giudice di pace di Botonto lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas padara par spēkā neesošu apdrošināšanas sabiedrību starpā

pastāvošu nolīgumu vai saskaņotu darbību, ko veido savstarpēja informācijas apmaiņa, kas rada iespēju palielināt RC auto apdrošināšanas polišu prēmijas, kas neatbilst tirgus apstākļiem, ņemot vērā faktu, ka šajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā piedalījās sabiedrības no vairākām dalībvalstīm?

- 2) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dod tiesības trešajām personām, kurām ir būtiskas tiesiskas intereses, atsaukties uz šajā Kopienas noteikumā aizliegta nolīguma vai saskaņotas darbības spēkā neesamību un pieprasīt šajā sakarā radušos zaudējumu atlīdzību gadījumos, kad pastāv cēloņsakarība starp nolīgumu vai saskaņoto darbību un zaudējumu?
- 3) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai ierobežotu laikā prasību celšanas periodu par zaudējumu atlīdzību, termiņš sāk tecēt no tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība tika pieņemti vai tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība beidzās?
- 4) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja valsts tiesa saskata, ka zaudējumu atlīdzība, ko var piešķirt saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir zemāka nekā pārkāpjošās puses, kas piedalās aizliegtajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā, ekonomiskais ieguvums, tā var arī piešķirt cietušanai pusei zaudējumu atlīdzību pēc savas ierosmes, lai tādējādi padarītu atlīdzināmo summu lielāku par pārkāpjošās puses ieguvumu un atturētu no EK līguma 81. pantā aizliegtu nolīgumu un saskaņotu darbību pieņemšanas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Antonio Cannito pret Fondiaria SAI SpA

(Lieta C-296/04)

(2004/C 251/06)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Antonio Cannito pret Fondiaria SAI SpA un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 13. jūlijā.

Giudice di pace di Botonto lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas padara par spēkā neesošu apdrošināšanas sabiedrību starpā pastāvošu nolīgumu vai saskaņotu darbību, ko veido savstarpēja informācijas apmaiņa, kas rada iespēju palielināt RC auto apdrošināšanas polišu prēmijas, kas neatbilst tirgus apstākļiem, ņemot vērā faktu, ka šajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā piedalījās sabiedrības no vairākām dalībvalstīm?

- 2) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dod tiesības trešajām personām, kurām ir būtiskas tiesiskas intereses, atsaukties uz šajā Kopienas noteikumā aizliegta nolīguma vai saskaņotas darbības spēkā neesamību un pieprasīt šajā sakarā radušos zaudējumu atlīdzību gadījumos, kad pastāv cēloņsakarība starp nolīgumu vai saskaņoto darbību un zaudējumu?
- 3) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai ierobežotu laikā prasību celšanas periodu par zaudējumu atlīdzību, termiņš sāk tecēt no tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība tika pieņemti vai tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība beidzās?
- 4) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja valsts tiesa saskata, ka zaudējumu atlīdzība, ko var piešķirt saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir zemāka nekā pārkāpjošās puses, kas piedalās aizliegtajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā, ekonomiskais ieguvums, tā var arī piešķirt cietušanai pusei zaudējumu atlīdzību pēc savas ierosmes, lai tādējādi padarītu atlīdzināmo summu lielāku par pārkāpjošās puses ieguvumu un atturētu no EK līguma 81. pantā aizliegtu nolīgumu un saskaņotu darbību pieņemšanas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Nicolò Tricarico pret Assitalia Assicurazioni SpA

(Lieta C-297/04)

(2004/C 251/07)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Nicolò Tricarico pret Assitalia Assicurazioni SpA un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 13. jūlijā.

Giudice di pace di Botonto lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas padara par spēkā neesošu apdrošināšanas sabiedrību starpā pastāvošu nolīgumu vai saskaņotu darbību, ko veido savstarpēja informācijas apmaiņa, kas rada iespēju palielināt RC auto apdrošināšanas polišu prēmijas, kas neatbilst tirgus apstākļiem, ņemot vērā faktu, ka šajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā piedalījās sabiedrības no vairākām dalībvalstīm?
- 2) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dod tiesības trešajām personām, kurām ir būtiskas tiesiskas intereses, atsaukties uz šajā Kopienas noteikumā aizliegta nolīguma vai saskaņotas darbības spēkā neesamību un pieprasīt šajā sakarā radušos zaudējumu atlīdzību gadījumos, kad

pastāv cēloņsakarība starp nolīgumu vai saskaņoto darbību un zaudējumu?

- 3) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai ierobežotu laikā prasību celšanas periodu par zaudējumu atlīdzību, termiņš sāk tecēt no tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība tika pieņemti vai tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība beidzās?
- 4) vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja valsts tiesa saskata, ka zaudējumu atlīdzība, ko var piešķirt saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir zemāka nekā pārkāpjošās puses, kas piedalās aizliegtajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā, ekonomiskais ieguvums, tā var arī piešķirt cietušanai pusei zaudējumu atlīdzību pēc savas ierosmes, lai tādējādi padarītu atlīdzināmo summu lielāku par pārkāpjošās puses ieguvumu un atturētu no EK līguma 81. pantā aizliegtu nolīgumu un saskaņotu darbību pieņemšanas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Pasqualina Murgolo pret Assitalia Assicurazioni SPA

(lieta C-298/04)

(2004/C 251/08)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar giudice di pace di Botonto 2004. gada 30. jūnija rīkojumu lietā Pasqualina Murgolo pret Assitalia Assicurazioni SPA, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 13. jūlijā.

Giudice di pace di Botonto lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas padara par spēkā neesošu apdrošināšanas sabiedrību starpā pastāvošu nolīgumu vai saskaņotu darbību, ko veido savstarpēja informācijas apmaiņa, kas rada iespēju palielināt RC auto apdrošināšanas polišu prēmijas, kas neatbilst tirgus apstākļiem, ņemot vērā faktu, ka šajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā piedalījās sabiedrības no vairākām dalībvalstīm?
- 2) Vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj tādas tiesību normas piemērošanu, kas ir analogiska Itālijas likuma Nr. 287/1990 33. pantam, saskaņā ar kuru trešās personas var prasīt zaudējumu atlīdzību sakarā ar Kopienas un valsts tiesību normu par konkurenci izkropļojošām vienošanās pārkāpumu citā tiesā, nevis tiesā, kuras kompetencē ir izskatīt (šāda apmēra) prasības, līdz ar to būtiski palielinot tiesāšanās izdevumus un tiesāšanās laiku?

- 3) Vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dod tiesības trešajām personām, kurām ir būtiskas tiesiskas intereses, atsaukties uz šajā Kopienas noteikumā aizliegta nolīguma vai saskaņotas darbības spēkā neesamību un pieprasīt šajā sakarā radušos zaudējumu atlīdzību gadījumos, kad pastāv cēloņsakarība starp nolīgumu vai saskaņoto darbību un zaudējumu?
- 4) Vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, lai ierobežotu laikā prasību celšanas periodu par zaudējumu atlīdzību, termiņš sāk tecēt no tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība tika pieņemti vai tās dienas, kad nolīgums vai saskaņotā darbība beidzās?
- 5) Vai EK līguma 81. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka, ja valsts tiesa saskata, ka zaudējumu atlīdzība, ko var piešķirt saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ir zemāka nekā pārkāpjošās puses, kas piedalās aizliegtajā nolīgumā vai saskaņotajā darbībā, ekonomiskais ieguvums, tā var arī piešķirt cietušanai pusei zaudējumu atlīdzību pēc savas ierosmes, lai tādējādi padarītu atlīdzināmo summu lielāku par pārkāpjošās puses ieguvumu un atturētu no EK līguma 81. pantā aizliegtu nolīgumu un saskaņotu darbību pieņemšanas?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 10. jūnija Szombathelyi Városi Bíróság (Szombathelyi Pilsētas tiesa, Ungārija) spriedumu lietā Ynos Kft. pret Janos Varga

(Lieta C-302/04)

(2004/C 251/09)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 10. jūnija Szombathelyi Városi Bíróság (Szombathelyi Pilsētas tiesa) (Ungārija) lēmumu lietā Ynos Kft. pret Janos Varga un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 19. jūlijā

Szombathelyi Városi Bíróság (Szombathelyi pilsētas tiesa, Ungārija) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) Vai 1993. gada 5. aprīļa Padomes⁽¹⁾ Direktīvas 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju līgumos 6. panta 1. punkts (turpmāk saukta "Direktīva"), kas nodrošina, ka dalībvalstīm ir jānosaka, ka negodīgi noteikumi, kas ir izmantoti pārdevēja vai piegādātāja ar patērētāju noslēgtā līgumā, atbilstoši savas valsts tiesību aktiem nav saistoši patērētājam, jāinterpretē kā esošs par pamatu tādai valsts likumdošanas normai kā Polgāri Törvénykönyv (Ungārijas Civillikums, turpmāk "Civillikums") 209.panta 1. daļai, kas ir piemērojama, kad ir konstatēts kāda vispārējā līguma

noteikuma negodīgais raksturs, un kas nosaka, ka negodīgi noteikumi saista patērētāju ipso jure, ja vien netiek skaidri pausta pretēja griba, t.i. tiek veiksmīgi apstrīdēti šādi noteikumi?

- 2) Vai no Direktīvas noteikumiem, saskaņā ar kuriem līgums pie tādiem pašiem noteikumiem turpina pusēm būt saistošs, ja tas var pastāvēt bez negodīgajiem noteikumiem, izriet, ka tajos gadījumos, kad pārdevēja vai piegādātāja līgumā iekļautie negodīgie noteikumi nav patērētājam saistoši saskaņā ar valsts likumdošanu, bet kad šo noteikumu, kuri ir daļa no līguma, neiekļaušanas gadījumā pārdevējs vai piegādātājs nebūtu noslēdzis līgumu ar patērētāju, nevar apstrīdēt līguma kā tāda spēkā esamību, ja to var turpināt bez negodīgiem noteikumiem?
- 3) No Kopienas likumdošanas piemērošanas viedokļa, vai tas ir būtiski, ka galvenais strīds radās pirms Ungārijas Republikas pievienošanās Eiropas Savienībai, bet pēc tās nacionālās likumdošanas saskaņošanas ar Direktīvu?

⁽¹⁾ OV L 95, 29. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, izteikts ar 2004. gada 14. jūlija Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone (otrā palāta) rīkojumu lietā Banca Popolare FriulAdria spa pret Agenzia Entrate Ufficio Pordenone

(Lieta C- 336/04)

(2004/C 251/10)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 14. jūlija Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone rīkojumu lietā Banca Popolare FriulAdria spa pret Agenzia Entrate Ufficio Pordenone un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 2. augustā.

Commissione Tributaria Provinciale di Pordenone lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- 1) vai Komisijas 2001. gada 11. decembra lēmums 2002/581/EK⁽¹⁾ (OV L 184, 13. 7. 2002., 27. lpp.) nav spēkā un nav saderīgs ar Kopienas tiesībām sakarā ar to, ka likums Nr. 461/98 un ar to saistītais likumdošanas dekrēts Nr. 153/99 par bankām pretēji Eiropas Komisijas viedoklim ir saderīgi ar kopējo tirgu vai tie jebkurā gadījumā atbilst EK līguma 87. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktos noteiktajiem izņēmumiem?

- 2) vai augstākminētā lēmuma 4. pants nav spēkā un nav saderīgs ar Kopienas tiesībām sakarā ar to, ka Komisija:
- a) neizpildīja savu pienākumu norādīt pienācīgu pamatojumu saskaņā ar EK līguma 253. pantu; un/vai
 - b) pārkāpa tiesiskās paļāvības principu; un/vai
 - c) pārkāpa samērīguma principu?
- 3) jebkurā gadījumā, vai pareiza EK līguma 87. panta un tam sekojošo pantu, Padomes Regulas (EK) Nr. 659/1999 ⁽¹⁾ 14. panta un Kopienas tiesību vispārējo principu, it sevišķi to, kas ir norādīti kā pamati Regulas preambulā (pamatojumu daļā), nepieļauj 2002. gada 24. decembra likuma – dekrēta Nr. 282 (grozīts par 2003. gada 21. februāra likumu Nr. 27) 1. panta piemērošanu?

⁽¹⁾ Par valsts atbalstu, ko Itālija ir sniegusi bankām.

⁽²⁾ Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai, OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 24. februāra Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (sestās palātas) rīkojumu lietā Nuova societa di telecomunicazioni S.p.a. pret Ministero delle comunicazioni

(lieta C-339/04)

(2004/C 251/11)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 24. februāra Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (sestās palātas) rīkojumu lietā Nuova societa di telecomunicazioni S.p.a. pret Ministero delle comunicazioni, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 9. augustā.

Consiglio di Stato in sede giurisdizionale (sestā palāta) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

- a) vai ar Direktīvas 97/13/EK ⁽¹⁾ pamatprincipiem nav pretrunā tādi dalībvalsts noteikumi, ar ko tiek noteikts – pēc tam, kad saskaņā ar šiem noteikumiem izteikta prasība sabiedrībām, kas nodarbojas ar sabiedrisko pakalpojumu sniegšanu un iepriekš savām vajadzībām uz maksas koncesiju pamata ir ierīkojušas telekomunikāciju tīklus, katra atsevišķa pakalpojuma sniegšanai telekomunikāciju nozarē dibināt atsevišķu sabiedrību - ka šai atsevišķajai sabiedrībai, kaut arī tai ir publisko pakalpojumu sniegšanas atļauja, ir jāveic maksā-

jums, kaut arī tikai pārejoši, par labu mātes sabiedrībai par telekomunikāciju tīkla piešķiršanu;

- b) vai ar Kopienu tiesību normām un to interpretāciju Eiropas Kopienu Tiesas piektās palātas 2003. gada 18. septembra spriedumā, nav pretrunā tādi dalībvalsts noteikumi, ar ko (uzsverot, pārejoši) tiek noteikts otrs papildus maksājums par darbībām, kas veiktas mātes sabiedrības labā, pēc maksājumiem, ko mātes sabiedrība iepriekš veikusi sakarā ar ekskluzivitātes noteikumiem, kas raksturīgi sabiedrisko un privāto telekomunikāciju sistēmu koncesiju nošķiršanai.

⁽¹⁾ Eiropas Padomes un Parlamenta 1997. gada 10. aprīļa Direktīva 97/13/EK par regulējumu attiecībā uz vispārējam atļaujām un individuālajām licencēm telekomunikāciju pakalpojumu jomā (OV L 117, 7.7.1997., 15.-27. lpp.)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia trešās palātas 2004. gada 27. maija rīkojumu lietās R.G. 265/2004 Carbotermo s.p.a. pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a. un R.G. 887/2004 Consorzio Alisei pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a., ko atbalsta A.G.E.S.I.

(lieta C-340/04)

(2004/C 251/12)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia trešās palātas 2004. gada 27. maija rīkojumu lietās R.G. 265/2004 Carbotermo s.p.a. pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a. un R.G. 887/2004 Consorzio Alisei pret Comune di Busto Arsizio un AGESP s.p.a., un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 9. augustā.

Tribunale Amministrativo Regionale della Lombardia trešā palāta lūdz Tiesu lemt par šādiem prejudiciāliem jautājumiem:

- 1) vai ar Direktīvu 93/36/EEK ⁽¹⁾ nav pretrunā tieša līguma piešķiršana par kurināmā un siltuma piegādi apkures iekārtām ēkās, kas atrodas komūnas īpašumā un pārvaldībā un šo iekārtu vadību un apkopi (kad piegādes vērtība ir lielāka) tādai akciju sabiedrībai, kuras kapitāla turētāja pašreiz ir cita sabiedrība, kuras lielākā īpašniece (99,98 %) savukārt ir komūna, kas izsludinājusi konkursu, proti, tādai sabiedrībai (AGESP), kuras kapitāla daļu turētāja tiešā veidā nav valsts iestāde, bet gan cita sabiedrība (AGESP Holding), kuras kapitāls pašlaik 99,98 % apmērā atrodas valsts pārvaldes iestādes īpašumā;

2) vai Direktīvas 93/38/EEK⁽²⁾ 13. pantu var piemērot attiecībā uz prasību, saskaņā ar kuru uzņēmumam, kam tieši tiek piešķirts piegādes līgums, būtībā sava darbība jāpārorientē uz valsts iestādi, kas to kontrolē, un vai šī prasība var tikt uzskatīta par izpildītu, ja šis uzņēmums lielāko daļu savu ienākumu lielākoties gūst no to kontrolējošās valsts iestādes vai tās teritorijā.

⁽¹⁾ OV L 199, 9.8.1993., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 199, 9.8.1993., 84. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 27. jūlija Supreme Court (Īrija) rīkojumu lietā Eurofood IFSC Ltd un lietā Companies Acts 1963 to 2003, Enrico Bondi pret Bank of America N.A., Pearse Farrel (the Official Liquidator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders

(lieta C-341/04)

(2004/C 251/13)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 27. jūlija Supreme Court (Īrija) rīkojumu lietā Eurofood IFSC Ltd un lietā Companies Acts 1963 to 2003, Enrico Bondi pret Bank of America N.A., Pearse Farrel (the Official Liquidator), Director of Corporate Enforcement and the Certificate/Note holders, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 9. augustā.

Supreme Court lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Ja atbilstošas jurisdikcijas tiesai Īrijā tiek iesniegts lūgums likvidēt maksātnespējīgu sabiedrību un tiesa līdz likvidācijas rīkojuma izdošanai izdod rīkojumu iecelt pagaidu likvidatoru ar pilnvarām pārvaldīt sabiedrības aktīvus, vadīt tās lietas, atvērt bankas kontu un iecelt advokātu, kas ir ar tādām juridiskajām sekām, lai atņemtu sabiedrības direktoriem pilnvaras rīkoties, vai šis rīkojums kopā ar lūguma iesniegšanu veido spriedumu, ar kuru tiek sākts maksātnespējas process 16. panta izpratnē, to interpretējot Padomes Regulas (EK) Nr. 1346/2000⁽¹⁾ 1. panta un 2. panta kontekstā?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir noliedzīga, vai tiesas lūguma iesniegšana High Court Īrijā, lai piespiedu kārtā

likvidētu sabiedrību, būtu maksātnespējas procesa sākšana šīs Regulas izpratnē, pamatojoties uz Īrijas noteikumu (section 220(2) of the Companies Act, 1963), atbilstoši kuram sabiedrības likvidācija sākās lūguma iesniegšanas datumā?

3) Vai šīs Regulas 3. pants kopā ar 16. pantu nozīmē to, ka tiesai tajā dalībvalstī, kurā sabiedrībai nav juridiskās adreses un kur sabiedrība regulāri neveic trešajām personām uzskatāmā veidā savu darbību, bet kurā pirmajā tika uzsākts maksātnespējas process, ir jurisdikcija sākt maksātnespējas lietas izskatīšanu pēc būtības?

4) Ja:

a) mātes sabiedrības un meitas sabiedrības juridiskās adreses ir divās dažādās dalībvalstīs,

b) meitas sabiedrība regulāri veic trešajām personām uzskatāmā veidā savu darbību un visaptveroši un pastāvīgi uztur savu korporatīvo identitāti tajā dalībvalstī, kurā ir tās juridiskā adrese,

c) mātes sabiedrībai, sakarā ar to, ka tā ir meitas sabiedrības akciju turētāja, un tai ir pilnvaras iecelt direktorus, ir kontroles iespēja un tā faktiski kontrolē meitas sabiedrības darbības plānus,

vai, nosakot "galveno interešu centru", noteicoši faktori ir tie, kas minēti iepriekš b) punktā vai, no otras puses, tie kas minēti iepriekš c) punktā?

5) Ja tiesas vai administratīva lēmumu stāšanās spēkā attiecībā pret personām vai juridiskajām personām, kuru tiesības uz taisnīgu procesu un taisnīgu lietas izskatīšanu ir pārkāptas, pieņemot šādu lēmumu, ir acīmredzami pret dalībvalsts sabiedrisko kārtību, vai dalībvalstij atbilstoši šīs Regulas 17. pantam ir pienākums atzīt citas dalībvalsts tiesas lēmumu, ar kuru tiek uzsākts maksātnespējas process pret sabiedrību situācijā, kurā pirmās dalībvalsts tiesa ir apmierināta, ka lēmums pieņemts neievērojot minētos principus, un, jo īpaši, kad prasītājs otrajā dalībvalstī ir atteicies, neskatoties uz pieprasījumiem un pretēji otrās dalībvalsts tiesas lēmumam, sniegt sabiedrības pagaidu likvidatoram, kas būtu iecelts atbilstoši pirmās dalībvalsts likumiem, būtisko dokumentu eksemplārus, kas pamatotu prasību?

⁽¹⁾ Padomes 2000. gada 29. maija Regula (EK) Nr. 1346/2000 par maksātnespējas procedūrām, OV L 145, 30.06.2000., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 21. jūlija Oberste Gerichtshof rīkojumu lietā Land Oberösterreich pret ČEZ, a.s.

(lieta C-343/04)

(2004/C 251/14)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 21. jūlija Oberste Gerichtshof (Austrija) rīkojumu lietā Land Oberösterreich pret ČEZ, a.s., un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 21. jūlijā.

Oberste Gerichtshof lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai 1968. gada 27. septembra konvencijas par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās ("Briseles konvencija") 16. panta 1. punkta a) apakšpunkta frāze "prasības, kuru priekšmets ir nekustamā īpašuma lietu tiesības" ir interpretējama kā tāda, kas satur (preventīvas) prasības pārtraukt darbības, kas rada starojumu no kaimiņvalsts, kas nav Eiropas Savienības dalībvalsts, ietekmējot prasītāja īpašumā esošo nekustamo īpašumu (šajā gadījumā: jonu radiācijas starojums no atomelektrostācijas Čehijas Republikā) saskaņā ar Allgemeines bürgerliches Gesetzbuch ("ABGB") (Austrijas Vispārējais Civillikums) 364. panta 2. punktu?

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 14. jūlija High Court of Justice (Anglija un Velsa), Queen's Bench Division (Administrative Court) rīkojumu lietā The Queen on the application of International Air Transport Association International Air Transport Association pret Department for Transport un lietā Queen on the application of European Low Fares Airline Association and Hapag-Lloyd Express GmbH pret Department of Transport

(lieta C-344/04)

(2004/C 251/15)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 14. jūlija High Court of Justice (Anglija un Velsa), Queen's Bench Division (Administrative Court) rīkojumu lietā The Queen on the application of International Air Transport Association pret Department for Transport un lietā The Queen on the application of European Low Fares Airline Association and Hapag-Lloyd Express GmbH pret Department of Transport, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 12. augustā.

High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Administrative Court) lūdz Tiesu lemt par šādiem jautājumiem:

1) Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004⁽¹⁾ 6. pants ir spēkā neesošs, jo ir pretrunā ar Konvenciju par dažu starptautisko gaisa

pārvadājumu noteikumu unifikāciju (1999. gada Monreālas konvencija) un, jo īpaši, ar 1999. gada Monreālas konvencijas 19., 22. un 29. pantiem, un vai tas (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?

- 2) Vai Regulas 5. panta grozīšana, ko veica Samierināšanas komiteja Regulas projekta izskatīšanas laikā, tika veikta pretrunā ar EK 251. pantā noteiktajām procesuālajām prasībām, un, ja tas tā notika, vai Regulas 5. pants ir spēkā neesošs un, ja tā, vai (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) tas ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 3) Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004 5. un 6. panti (vai to daļa) ir spēkā neesoši, jo tie ir pretrunā ar tiesiskās paļāvības principu, un, ja tā, vai to spēkā neesamība (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 4) Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004 5. un 6. panti (vai to daļa) ir spēkā neesoši, jo to neatbalsta kāds vai kāds atbilstošs pamatojums, un, ja tā, vai to spēkā neesamība (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 5) Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004 5. un 6. panti (vai to daļa) ir spēkā neesoši, jo tie ir pretrunā ar samērīguma principu, kas ir jāievēro pieņemot jebkuru Kopienas pasākumu, un, ja tā, vai to spēkā neesamība (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 6) Vai Regulas (EK) Nr. 261/2004 5. un 6. panti (vai to daļa) ir spēkā neesoši, jo tie diskriminē, jo īpaši, otrās prasītājas organizācijas biedrus patvaļīgā un objektīvi nepamatotā veidā, un, ja tā, vai to spēkā neesamība (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 7) Vai Regulas 7. pants (vai tā daļa) ir spēkā neesošs, jo noteikta apjoma atbildība par lidojumu atcelšanu gadījumos, kuriem nevar piemērot ārkārtējo situāciju attaisnojumu, ir diskriminējoša, neatbilst samērīguma principam, kas ir jāievēro jebkurā Kopienas pasākumā, tas nav pienācīgi pamatots, un, ja tā, vai tā spēkā neesamība (kopā ar citiem atbilstīgiem faktoriem) ietekmē Regulas spēkā esamību kopumā?
- 8) Gadījumos, kad valsts tiesa ir atļāvusi iesniegt prasību šajā tiesā, kas rada jautājumus par Kopienas instrumentu spēkā esamību, un kas pēc tiesas uzskata ir strīdīgi un nav nepamatoti, vai pastāv kādi Kopienas tiesību principi, saistībā ar pārbaudi vai minimālajiem kritērijiem, kas būtu jāpiemēro valsts tiesai, lemjot atbilstoši EK 234. panta 2. punktam, vai šos jautājumus par spēkā esamību uzdot Eiropas Kopienu Tiesai?

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Regula (EK) Nr. 261/2004, ar ko paredz kopīgus noteikumus par kompensāciju un atbalstu pasažieriem sakarā ar iekāpšanas atteikumu un lidojumu atcelšanu vai ilgu kavēšanos un ar ko atceļ Regulu (EEK) Nr. 295/91 (Dokuments attiecas uz EEZ) – Kopējā nostāja, OV L 46, 17.2.2004., 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – izteikts ar 2004. gada 26. maija Bundesfinanzhof rīkojumu lietā Robert Hans Conijn pret Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt

(lieta C-346/04)

(2004/C 251/16)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai ir iesniegts lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, kas izteikts ar 2004. gada 26. maija Bundesfinanzhof (Vācija) rīkojumu lietā Robert Hans Conijn pret Finanzamt Hamburg-Mitte-Altstadt, un ko Tiesas kanceleja saņēmusi 2004. gada 26. maijā.

Bundesfinanzhof lūdz Tiesu lemt par šādu jautājumu:

Vai tas, ka kādas citas dalībvalsts pavalstnieks ar daļēju pienākumu maksāt nodokļus pretēji personai ar neierobežotu pienākumu maksāt nodokļus nedrīkst no savas ar nodokļiem apliekamo ienākumu kopējās summas kā īpašus izdevumus atskaitīt maksu par nodokļu konsultācijām, ir pretrunā Eiropas Kopienu dibināšanas Līguma 52. pantam?

Apelācija, ko 2004. gada 17. augustā iesniedza Association Pro Amnistia, J.M. Olano Olano, J. Zelarain Errasti, par 2004. gada 7. jūnija Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) rīkojumu lietā T-333/02 Gestoras Pro Amnistia, J.M. Olano Olano, J. Zelarain Errasti pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Karaliste

(lieta C-354/04 P)

(2004/C 251/17)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai 2004. gada 17. augustā ir iesniegta apelācija par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 7. jūnija rīkojumu lietā T-333/02, ko iesniedza Association Pro Amnistia, J.M. Olano Olano, J. Zelarain Errasti, ko pārstāv D. Rouget, advokāte, pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Karaliste.

Prasītāja prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt iesniegto apelāciju par pamatotu un atcelt apstrīdēto rīkojumu;
- 2) atbilstoši Protokola par Tiesas Statūtiem 61. pantam, Tiesai pieņemt galīgo spriedumu šajā prāvā un uzskatīt par pamatotiem prasītāju pirmajā instancē iesniegtos prasījumus, proti, atkārtot pieprasīt Padomei izmaksāt kompensāciju asociācijai GESTORAS PRO AMNISTIA 1 000 000 eiro apmērā un prasītājiem Juan Mari OLANO OLANO un Julien ZELARAIN ERRASTI, katram 100 000 eiro apmērā. Šis

summas veidojušās no atlīdzības par termiņa nokavējumu, rēķinot pēc 4,5 % gada likmes, sākot ar Tiesas sprieduma datumu līdz maksājumu izpildei. Padomei segt savus kā arī prasītāju izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas Tiesa ir kompetenta izskatīt pieteikumus par kompensācijas izmaksu par zaudējumiem, kas nodarīti ar prasītāja asociācijas reģistrēšanu personu, grupu un iesaistīto subjektu sarakstā, kas izveidots piemērojot atbilstošo tiesisko regulējumu cīņai pret terorismu.

Šajā gadījumā šīs kompetences juridiskā bāze ir balstīta uz Padomes 2001. gada 18. decembra deklarācijas, Padomes lēmuma 2003/48/JAI⁽¹⁾ astotā apsvēruma un EK līguma 6. panta kopumu. Rezultātā, pieņemot kopīgo nostāju 2001/931/PESC⁽²⁾, 2001. gada 18. decembrī Padome pasludināja, ka "jebkura kļūda attiecībā uz personām, grupām vai iesaistītiem subjektiem piešķir tiesības cietušanai pusei prasīt kompensāciju". Turklāt tiesības celt prasību par institūciju [pieņemtiem] kaitējošiem aktiem ir viena no Eiropas Savienības pamattiesībām un, attiecīgi, nosacījumi, ko ietver šīs tiesības jāinterpretē paplašināti, lai izpildītu CEDH 1. pantā, 6. panta 1. punktā un 13. pantā ietvertās prasības, kas jāpiemēro šajā gadījumā.

Attiecībā uz zaudējumu esamību, prasītāja asociācijas reģistrēšana strīdīgajā sarakstā (jo tā tiek faktiski atzīta par teroristisku organizāciju), rada īpaši smagu aizskārums tās reputācijai un izteiksmes brīvībai. Tāpat šī iekļaušana sarakstā nodara kaitējumu divu citu prasītāju, kuri ir asociācijas preses sekretāri, reputācijai, izteiksmes brīvībai, asociēšanās brīvībai un privātās dzīves neaizskaramībai. Attiecībā uz cēloņsakarību starp Padomes rīcību un ciestajiem zaudējumiem, asociācijas reģistrēšanas sarakstā iestājušās sekas - rezonanse saistībā ar tās reputāciju ir nekavējoties un nenovēršamas.

Visbeidzot, Padome ir nelikumīgi izmantojusi Eiropas Savienības darbības sadalījumu trīs pilāros. Proti, Padome sava tiesiskā pamatojuma izvēlē ir vadījusies no tādiem izdevīguma apsvērumiem kā vēlme izvairīties no Parlamenta, Ombuda un Kopienu Tiesas kontroles, tādā veidā liedot iesaistītajām personām celt prasību, jo īpaši prasību par atlīdzinājumu par ciestajiem zaudējumiem. Šīs rīcības rezultātā tiek pārkāpta procedūra.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 19. decembra lēmums 2003/48/JAI par specifisko policijas un tiesu sadarbību pasākumu piemērošanu terorisma apkarošanai, saskaņā ar 4. pantu kopīgā nostājā 2001/931/PESC (OV L 16, 22.1.2003., 68. lpp.).

⁽²⁾ Padomes 2001. gada 27. decembra kopīgā nostāja par specifisko pasākumu piemērošanu nolūkā apkarot terorismu (OV L 344, 28.12.2001., 93. lpp.).

Apelācija, ko 2004. gada 17. augustā iesniedza Association SEGI, A. Zubimendi Izaga, A. Galarraga, par 2004. gada 7. jūnija Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) rīkojumu lietā T-338/02 pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Apvienotā Karaliste

(lieta C-355/04P)

(2004/C 251/18)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai 2004. gada 17. augustā Association SEGI, A. Zubimendi Izaga, A. Galarraga iesniedza apelāciju par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (otrā palāta) 2004. gada 7. jūnija rīkojumu lietā T-338/02 pret Eiropas Savienības Padomi, ko atbalsta Spānijas Karaliste un Lielbritānijas Apvienotā Karaliste. Apelācija iesniegta par Pirmās instances Tiesas (otrā palāta) 2004. gada 7. jūnija rīkojumu – SEGI pret ES Padomi (T-338/02) – par prasītāju prasības noraidījumu par atlīdzinājumu par prasītājiem iespējami nodarītiem zaudējumiem, kas radušies, reģistrējot tos SEGI sarakstā, piemērojot regulu par cīņu pret terorismu.

Prasītāja prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atzīt iesniegto apelāciju par pamatotu un atcelt apstrīdēto rīkojumu;
- 2) atbilstoši Protokola par Tiesas Statūtiem 61. pantam, Tiesai pieņemt galīgo spriedumu šajā prāvā un uzskatīt par pamatotiem prasītāju pirmajā instancē prasītāju iesniegtos prasījumus, proti, atkārtojot piespriet Padomei izmaksāt kompensāciju asociācijai SEGI 1 000 000 eiro apmērā un prasītājiem Araitz ZUBIMENDI IZAGA un Aritz GALARRAGA, katram 100 000 eiro apmērā. Šīs summas veidojušās no atlīdzības par termiņa nokavējumu, rēķinot pēc 4,5 % gada likmes, sākot ar Tiesas sprieduma datumu līdz maksājumu izpildei. Padomei segt savus kā arī prasītāju izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir tādi paši kā lietā C-354/04 P.

Apelācija, ko 2004. gada 27. augustā iesniedza Eiropas Kopienu Komisija, par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 10. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-153/01 un T-323/01 starp M. Alvarez Moreno kundzi un Eiropas Kopienu Komisiju

(lieta C-373/04 P)

(2004/C 251/19)

Eiropas Kopienu Tiesā izskatīšanai 2004. gada 27. augustā ir iesniegta apelācija par Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas (piektā palāta) 2004. gada 10. jūnija spriedumu apvienotajās lietās T-153/01 un T-323/01 starp M. Alvarez Moreno kundzi un Eiropas Kopienu Komisiju, ko iesniedza Eiropas Kopienu Komisija, kuru pārstāv F. Clotuche-Duvieusart un D. Martins, pārstāvji.

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- 1) atcelt Pirmās instances tiesas spriedumu, ciktāl tas attiecas uz lietu T-323/01;
- 2) atzīt prasību lietā T-323/01 par nepieņemamu;
- 3) pakārtoti, pašai izspriet šo lietu saskaņā ar EK Tiesas statūtu 61. pantu un noraidīt prasību lietā T-323/01 kā nepamatotu;
- 4) piespriet Alvarez Moreno kundzei atlīdzināt izdevumus, kas Tiesai radušies šajā instancē, un piespriet viņai segt savus izdevumus lietā T-323/01.

Pamati un galvenie argumenti

Prasība, ko cēlusi Alvarez Moreno kundze lietā T-323/01, bija atzīstama par nepieņemamu. Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesisku maldību, kvalificējot 2001. gada 23. februāra vēstuli kā "lēmumu" un rezultātā padarot to par [viņai] nelabvēlīgu dokumentu. Pirmkārt, prasītājas vēstule Komisijai neietver lūgumu pieņemt lēmumu Statūtu 90. panta nozīmē, bet gan tikai lūgumu sniegt ziņas par juridisko pamatu, uz ko Komisija balstījās [lēmumā] vairs nepieņemt darbā tulkus, kuri vecāki par 65 gadiem. Tādēļ atbilde uz šo vēstuli nav uzskatāma par nelabvēlīgu lēmumu minētā noteikuma nozīmē. Turklāt 2001. gada 23. februāra vēstule nekādi neietver Komisijas lēmumu, kas radītu saistošas juridiskas sekas, kuras varētu skart prasītājas intereses, būtiski grozot viņas juridisko stāvokli.

Attiecībā uz lietas būtību, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi tiesisku maldību, uzskatīdama, no vienas puses, ka Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības (PDNK) 74. pants nav piemērojams palīgdarbiniekiem, kuri pieņemti darbā saskaņā ar PDNK 78. panta trešo daļu, un, no otras puses, ka noteikumos, kas piemērojami sesiju tulkiem-palīgdarbiniekiem (turpmāk tekstā – “NSTP”), kurus Eiropas Parlamenta birojs pieņēma 1999. gada 13. jūlijā, ir aplūkots jautājums par darba tiesisko attiecību izbeigšanu. PDNK 78. panta trešā daļa, kurā atļauts konferenču tulku-palīgdarbinieku darba līgumiem piemērot īpašus noteikumus, attiecas vienīgi uz darbā pieņemšanas un atalgojuma nosacījumiem, tāpēc to reglamentē PDNK 74. pants, kas paredz vecuma ierobežojumu. Nav pareizi uzskatīt, kā uzskatījusi Pirmās instances tiesa, ka attiecībā uz darba līgumiem, kas attiecas uz konkrētām dienām, darba tiesisko attiecību izbeigšana ir darbā pieņemšanas nosacījums, un tādējādi ieviest atšķirības starp darba līgumiem uz dažām dienām un darba līgumiem uz ilgāku laiku; šādas atšķirības PDNK nav paredzētas. Turklāt pat pieņemot, ka darba tiesisko attiecību izbeigšanai ar konferenču tulkiem-palīgdarbiniekiem ir piemē-

rojami NSTP, jāatzīst, ka tajos nav normas, kas noteikti paredzētu vecuma ierobežojumu. Ja kāds jautājums nav regulēts NSTP, tad ir piemērojams PDNK un tās 74. pants.

Lietas C- 55/04 ⁽¹⁾ izslēgšana no reģistra

(2004/C 251/20)

Eiropas Kopienu Tiesas priekšsēdētājs 2004. gada 15. jūlijā ir izdevis rīkojumu izslēgt no reģistra lietu C- 55/04: Eiropas Kopienu Komisija pret Francijas Republiku.

⁽¹⁾ OV C 71, 20.3.2004.

PIRMĀS INSTANCES TIESA

Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja vēlēšanas

(2004/C 251/21)

Pirmās instances tiesa 2004. gada 8. septembrī atbilstoši Reglamenta 7. panta noteikumiem par Pirmās instances tiesas priekšsēdētāju ievēlēja tiesnesi Bo Vesterdorf laika periodam no 2004. gada 8. septembra līdz 2007. gada 31. augustam.

II palāta (trīs tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Pirrung

- a) Tiesnesis Meij un tiesnese Pelikánová
- b) Tiesnesis Forwood un tiesnesis Papasavvas

III palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Jaeger. Tiesnese Tiili, tiesnesis Azizi, tiesnese Cremona un tiesnesis Czúcz

Palātu priekšsēdētāju vēlēšanas

(2004/C 251/22)

Pirmās instances tiesa 2004. gada 10. un 13. septembrī atbilstoši Reglamenta 15. pantam par palātu piecu tiesnešu sastāvā priekšsēdētājiem ievēlēja tiesnešus Jaeger, Pirrung, Vilaras un Legal laika periodam no 2004. gada 10. septembra līdz 2007. gada 31. augustam un par palātu trīs tiesnešu sastāvā priekšsēdētājiem - tiesnešus Jaeger, Pirrung, Vilaras, Legal un Cooke laika periodam no 2004. gada 13. septembra līdz 2005. gada 30. septembrim.

III palāta (trīs tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Jaeger

- a) Tiesnese Tiili un tiesnesis Czúcz
- b) Tiesnesis Azizi un tiesnese Cremona

IV palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Legal. Tiesnese Lindh, tiesnesis Mengozzi, tiesnese Wiszniewska-Białecka un tiesnesis Vadapalas

IV palāta (trīs tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Legal

- a) Tiesnese Lindh un tiesnesis Vadapalas
- b) Tiesnesis Mengozzi un tiesnese Wiszniewska-Białecka

Tiesnešu sadalījums palātās

(2004/C 251/23)

2004. gada 13. septembrī Pirmās instances tiesa nolēma izveidot piecas palātas piecu tiesnešu sastāvā un piecas palātas trīs tiesnešu sastāvā laika periodam no 2004. gada 13. septembra līdz 2005. gada 30. septembrim ar šādu tiesnešu sadalījumu:

V palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Vilaras. Tiesnese Martins Ribeiro, tiesnesis Dehousse, tiesnesis Švāby un tiesnese Jürimäe

I palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Priekšsēdētājs Vesterdorf. Tiesnesis Cooke, tiesnesis García-Valdecasas, tiesneses Labucka un Trstenjak

V palāta (trīs tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Vilaras

- a) Tiesnese Martins Ribeiro un tiesnese Jürimäe
- b) Tiesnesis Dehousse un tiesnesis Švāby

I palāta (trīs tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Cooke. Tiesnesis García-Valdecasas, tiesneses Labucka un Trstenjak

II palāta paplašinātā sastāvā (pieci tiesneši):

Palātas priekšsēdētājs Pirrung. Tiesneši Meij un Forwood, tiesnese Pelikánová un tiesnesis Papasavvas

Pirmajā palātā trīs tiesnešu sastāvā, tiesneši, kas, nolūkā veidot trīs tiesnešu sastāvu, sanāk kopā ar palātas priekšsēdētāju, saskaņā ar rotācijas principu tiek iecelti Reglamenta 6. pantā paredzētajā kārtībā, neievērojot lietu savstarpējo saistību. Otrajā un piektajā palātā triju tiesnešu sastāvā, palātas priekšsēdētājs sanāk kopā ar tiesnešiem, kas minēti vai nu a) apakšpunktā vai arī b) apakšpunktā, atkarībā no tā, kas ir tiesnesis referents. Lietās, kur tiesnesis referents ir palātas priekšsēdētājs, palātas priekšsēdētājs sanāk ar tiesnešiem vienā vai otrā sastāvā atkarībā no lietu reģistrācijas secības, neievērojot lietu savstarpējo saistību.

Lietās, kurās tiesnesis referents atbilstoši 2004. gada 13. septembra grozījumiem palātu sastāvā ir iedalīts citā palātā, viņš pāriet uz to palātu, kurā no šī datuma viņš ir tiesnesis referents.

Lietās, kurās rakstveida process ir beidzies un ir noturēta vai ieplānota tiesas sēde mutveida procesam pirms 2004. gada 13. septembra, mutveida procesa laikā apspriedēs un sprieduma pieņemšanā palātas turpina sanākt iepriekšējā sastāvā.

Virspalātas sastāvs

Pirmās instances tiesa 2004. gada 13. septembrī atbilstoši Reglamenta 10. panta 1. punktam nolēma, ka virspalāta laika periodā no 2004. gada 13. septembra līdz 2004. gada 30. septembrim sanāk šādā sastāvā: priekšsēdētājs Vesterdorf, palātu priekšsēdētāji Jaeger, Pirrung, Vilaras un Legal, palātu paplašinātā sastāvā tiesneši, kam attiecīgā lieta būtu bijusi jāskata, ja lieta būtu bijusi nodota palātai piecu tiesnešu sastāvā, kā arī četri Pirmās instances tiesas priekšsēdētāja nozīmēti tiesneši, kuri pēc rotācijas principa tiek nozīmēti no citām palātām, ņemot vērā attiecīgās palātas tiesnešu amata rangū saskaņā ar Pirmās instances tiesas reglamenta 6. pantu.

Lietās, kurās rakstveida process ir beidzies un ir noturēta vai ieplānota tiesas sēde mutveida procesam pirms 2004. gada 13. septembra, mutveida procesa laikā apspriedēs un sprieduma pieņemšanā palātas turpina sanākt iepriekšējā sastāvā.

Tiesas plēnums

Pirmās instances tiesa 2004. gada 13. septembrī atbilstoši reglamenta 32. panta 1. punkta otrai daļai nolēma, ka, ja pēc ģenerālvokāta iecelšanas saskaņā ar 17. pantu Pirmās instances tiesas plēnumā ir pāra skaits tiesnešu, tad rotācijas princips, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs nozīmē tiesnesi, kurš lietas iztiesāšanā nepiedalīsies, tiek piemērots apgrieztā rangū kārtībā, kādu tiesneši ieņem atbilstīgi viņu amata stāžam atbilstoši Reglamenta 6. pantam, izņemot gadījumus, ja tiesnesis, kuru būtu jāieceļ, ir tiesnesis referents. Pedējā gadījumā ieceļ tiesnesi, kurš pēc ranga ir nākamais.

Tiesneša, kas aizstāj Pirmās instances tiesas priekšsēdētāju, iecelšana lietās par pagaidu noregulējumu

Pirmās instances tiesa 2004. gada 13. septembrī atbilstoši Reglamenta 106. pantam nolēma iecelt tiesnesi García-Valdecasas nolūkā aizstāt Pirmās instances tiesas priekšsēdētāju tā prombūtnē vai tad, ja viņš nevar piedalīties, par tiesnesi lietās par pagaidu noregulējumu laika periodam no 2004. gada 13. septembra līdz 2005. gada 30. septembrim.

Kritēriji, pēc kuriem lietas sadala pa palātām

2004. gada 13. septembrī Pirmās instances tiesa atbilstoši Reglamenta 12. pantam noteica kritērijus, pēc kuriem lietas

sadalāmas pa palātām laika periodā no 2004. gada 13. septembra līdz 2005. gada 30. septembrim:

1. Palātām triju tiesnešu sastāvā lietas tiek iedalītas tiklīdz ir iesniegts prasības pieteikums, neskarot Reglamenta 14. un 51. panta vēlāku piemērošanu.
2. Lietas starp palātām tiek sadalītas pēc četriem dažādiem rotācijas apliem, kas radīti atkarībā no lietu reģistrācijas secības Tiesas kancelejā:
 - lietas, kas attiecas uz konkurences noteikumu piemērošanu uzņēmumiem, uz valstu piešķirto atbalstu noteikumiem un uz tirdzniecības aizsardzības pasākumu noteikumiem;
 - lietas, kas ierosinātas saskaņā ar EK līguma 236. pantu vai EAEK līguma 152. pantu;
 - lietas attiecībā uz intelektuālo īpašumu, kas minētas Reglamenta 130. panta 1. punktā;
 - visas pārējās lietas.

Šī rotācijas principa ietvaros pirmā palāta tiek iesaistīta pēc katras piektā rotācijas apla.

Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs no šī rotācijas principa var atkāpties, ievērojot dažu lietu savstarpējo saistību vai nodrošinot darba slodzes līdzsvarotu sadali.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 29. aprīlī

apvienotajās lietās T-236/01, T-239/01, T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01 Tokai Carbon Co. Ltd u.c. pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Grafīta elektrodu tirgus — Vienošanās par cenām un tirgus sadale — Naudas sodu aprēķināšana — Sankciju apvienošana — Naudas sodu aprēķināšanas vadlīnijas — Piemērojāmība — Pārkāpuma ilgums un smagums — Pastiprinoši apstākļi — Attaisnojoši apstākļi — Maksātspēja — Sadarbība administratīvās procedūras laikā — Samaksas kārtība)

(2004/C 251/24)

(tiesvedības valodas – vācu un angļu)

Apvienotajās lietās T-236/01, T-239/01, T-244/01 līdz T-246/01, T-251/01 un T-252/01 Tokai Carbon Co. Ltd u.c. ar juri-disko adresi Tokio (Japāna), ko sākotnēji pārstāvēja G. Van Gerven, T.Franchoo un De Grave, pēc tam – Van Gerven un T. Franchoo, advokāti, kas ir norādījuši adresi Luksemburgā, SGL

Carbon AG ar juridisko adresi Wiesbaden (Vācija), ko pārstāv M. Klusmann, F. Wiemer un C. Canenbley, advokāti, Nippon Carbon Co Ltd ar juridisko adresi Tokio (Japāna), ko pārstāv H. Gilliams, advokāte, Showa Denko KK ar juridisko adresi Tokija (Japāna), ko pārstāv M. Dolmans, P. Werdmuller, advokātes, un J. Temple – Lang, solicitor, GrafTech International Ltd, bijusī UCAR International Inc. ar juridisko adresi Wilmington, Delaware (Amerikas Savienotās valstis), ko pārstāv K. Lasok, QC, un B.Hartnett, barrister, kas ir norādījuši adresi Luksemburgā, SEC Corp. P. ar juridisko adresi Amagasaki, Hyogo (Japāna), ko pārstāv K. Platteau, advokāte, The Carbide/Graphite Group Inc. ar juridisko adresi Pittsburgh (Amerikas Savienotās valstis), ko pārstāvēja sākotnēji M. Seimetz un J. Brücher, pēc tam - P. Grund, advokātes, kas ir norādījušas adresi Luksemburgā, pret Eiropas Kopienų Komisiju, ko pārstāv W. Mölls un P. Hellström, un lietā T-246/01 W. Wils, pārstāvji, kam lietā T-239/01 palīdz H.-J. Freund, advokāte, un lietās T-244/01, T-246/01, T-251/01 un T-252/01, J. Flynn un C. Kilroy, barristers, kas ir norādījuši adresi Luksemburgā, par prasību atcelt kopumā vai daļēji Komisijas 2001. gada 18. jūlija lēmumu 2002/271/EK par EK līguma 81. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanu – lieta COMP/E-1/36.490 – Grafīta elektrodi (OV 2002. L 100, 1. lpp.) – Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs N. J. Forwood, tiesneši J. Pirrung un A. W. H. Meij, sekretārs J. Plingers, administrators, 2004. gada 29. aprīlī ir pasludinājusī spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1. Lietā T-236/01 Tokai Carbon pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 12 276 000 eiro;

— pārējā daļā prasību noraidīt;

— katra puse sedz pusi no saviem izdevumiem un pusi no izdevumiem, kas ir radušies pretējai pusei.

2. Lietā T-239/01 SGL Carbon pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 69 114 000 eiro;

— pārējā daļā prasību noraidīt;

— prasītāja sedz septiņas astotdaļas no saviem izdevumiem un septiņas astotdaļas no izdevumiem, kas ir radušies Komisijai; Komisijai sedz vienu astotdaļu no saviem izdevumiem un vienu astotdaļu no izdevumiem, kas ir radušies prasītājai.

3. Lietā T-244/01 Nippon Carbon pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 6 274 400 eiro;

— pārējā daļā prasību noraidīt;

— katra puse sedz pusi no saviem izdevumiem un pusi no izdevumiem, kas ir radušies pretējai pusei.

4. Lietā T-245/01 Showa Denko pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 10 440 000 eiro;

— pārējā daļā prasību ir noraidīt;

— prasītāja sedz trīs piektdaļas no saviem izdevumiem un trīs piektdaļas no izdevumiem, kas ir radušies Komisijai; Komisija sedz divas piektdaļas no saviem izdevumiem un divas piektdaļas no izdevumiem, kas ir radušies prasītājai.

5. Lietā T-246/01 GrafTech International, bijusī UCAR International, pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 42 050 000 eiro;

— pārējā daļā prasību noraidīt;

— prasītāja sedz četras piektdaļas no saviem izdevumiem un četras piektdaļas no izdevumiem, kas ir radušies Komisijai; Komisija sedz vienu piektdaļu no saviem izdevumiem un vienu piektdaļu no izdevumiem, kas ir radušies prasītājai.

6. Lietā T-251/01 SEC Corp. pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 6 138 000 eiro;

— pārējā daļā prasību noraidīt;

— katra puse sedz pusi no saviem izdevumiem un pusi no izdevumiem, kas ir radušies pretējai pusei.

7. Lietā T-252/01 The Carbide/Graphite Group pret Komisiju:

— ar lēmuma 2002/271 3. punktu prasītājai noteiktā naudas soda apmērs ir 6 480 000 eiro;

— pārējā daļā prasību ir noraidīt;

— prasītāja sedz trīs piektdaļas no saviem izdevumiem un trīs piektdaļas no izdevumiem, kas ir radušies Komisijai; Komisija sedz divas piektdaļas no saviem izdevumiem un divas piektdaļas no izdevumiem, kas ir radušies prasītājai.

(¹) OV C 17, 19.1.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS

2004. gada 20. jūlijā

lietā T-311/02 Vitaly Lissotschenko un Joachim Hentze
pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes,
paraugi un modeļi) (ITSB) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Vārdiskas preču zīmes LIMO pieteikums — Absolūtie atteikuma pamatojumi — Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta 1. punkta b) un c) apakšpunkts)

(2004/C 251/25)

(Tiesvedības valoda: vācu)

Lietā T-311/02 Vitaly Lissotschenko, ar dzīvesvietu Dortmund (Vācija), un Joachim Hentze, ar dzīvesvietu Werl (Vācija), ko pārstāv B. Hein, advokāts, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (pārstāvji J. Weberndörfer un G. Schneider), par prasību pret ITSB otrās Apelāciju padomes 2002. gada 31. jūlija lēmumu (lieta R 363/2000-2), kas attiecas uz vārdiskas preču zīmes LIMO kā Kopienas preču zīmes reģistrāciju, Pirmās instances tiesa (pirmā palāta) šādā sastāvā: priekšsēdētājs B. Vesterdorf, tiesneši P. Mengozzi un M. E. Martins Ribeiro, sekretārs G. Christensen, administrators, 2004. gada 20. jūlijā ir pasludinājusi spriedumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1. Prasību noraidīt.
2. Piespriest prasītājiem atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 305, 7.12.2002.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 28. jūnijā

lietā T-342/99 DEP: Airtours plc pret Eiropas Kopienu
Komisiju ⁽¹⁾

(Izdevumu aplikšana ar nodokļiem — Solicitoru un barristeru honorāri — Ekonomistu honorāri — PVN izdevumi)

(2004/C 251/26)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Lietā T-342/99 DEP Airtours plc, ko pārstāv M. Nicholson, solīcitor, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Eiropas Kopienu Komisiju (ko pārstāv R. Lyal, kas norādīja adresi Luksemburgā),

par prasību Komisijai atmaksāt nodokļus Airtours plc. uz Pirmās instances tiesas 2002. gada 6. jūnija sprieduma pamata lietā Airtours/Komisija (T-342/99, Recueil II-2585. lpp.), Pirmās instances tiesa (piektā palāta paplašinātā sastāvā), šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Lindh, tiesneši R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi un tiesnese E. Martins Ribeiro, sekretārs H. Jung, 2004. gada 28. jūnijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

Piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus Airtours GBR 489 615,03 (četri simti astoņdesmit deviņi tūkstoši seši simti piecpadsmit sterliņu mārciņu un trīs pensu) apmērā.

⁽¹⁾ OV C 79, 18.3.2000.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 8. jūlijā

lietā T-341/02: Regione Siciliana pret Eiropas Kopienu
Komisiju ⁽¹⁾

(ERAF — Regula (EEK) Nr. 4253/88 — Finanšu atbalsta izbeigšana — Prasība par atcelšanu — Tieša līdzekļu piešķiršana — Nepieņemamība)

(2004/C 251/27)

(Tiesvedības valoda: itāļu)

Lietā T-341/02 Regione Siciliana, ko pārstāv I. Braguglia, avvocato dello Stato, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji: E. de March un L. Flynn, kuri norādīja adresi Luksemburgā), par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 5. septembra Lēmumu D (2002) 810439 par Eiropas Reģionālā attīstības fonda (ERAF) finanšu atbalsta izbeigšanu lielum projektam "Automaģistrāle Messine-Palermo" (ERAF Nr. 93.05.03.001 - Arinco Nr. 93.IT.16.009), Pirmās instances tiesa (trešā palāta), šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Azizi, tiesneši M. Jaeger un F. Dehousse, sekretārs H. Jung, 2004. gada 8. jūlijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Noraidīt prasību kā nepieņemamu.
- 2) Piespriest prasītājam atlīdzināt savus un atbildētāja izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 7, 11.1.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 15. jūnijā

lietā T-21/03: S pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Ierēdņi — Prasība par atcelšanu — Arodslimība — Atziņums par profesionālo izcelsmi — Lūgums izņemt noteiktus dokumentus no medicīnas komisijas lietas — Nelabvēlīgi administratīvs akts — Acīmredzama nepieņemamība)

(2004/C 251/28)

(Tiesvedības valoda: franču)

Lietā T-21/03 S, bijusī Eiropas Kopienu Komisijas ierēdne, ar dzīvesvietu Thessalonique (Grieķija), ko pārstāv A. Coolen, J.-N. Louis un E. Marchal, advokāti, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji: J. Currall un F. Clotuche-Duvieusart, kuri norādīja adresi Luksemburgā), par prasību atcelt Komisijas 2002. gada 11. marta lēmumu, ar kuru tika atteikts izņemt noteiktus ziņojumus no medicīnas komisijas lietas, kura tika izveidota, nolūkā izvērtēt lūgumu atzīt to, ka prasītāju skartā slimība ir arodslimība, Pirmās instances tiesa (piektā palāta), šādā sastāvā: priekšsēdētāja P. Lindh, tiesneši J. D. Cooke un D. Šváby, sekretārs H. Jung, 2004. gada 15. jūnijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Noraidīt prasību kā acīmredzami nepieņemamu.
- 2) Piespriest katrai pusei segt savus izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 83, 5.4.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 5. jūlijā

lietā T-39/03: DaimlerChrysler AG pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) ⁽¹⁾

(Kopienas preču zīme — Iebildumi — Iebildumu atsauksana — Nepieciešamības pieņemt lēmumu neesamība)

(2004/C 251/29)

(Tiesvedības valoda: vācu)

Lietā T-39/03 DaimlerChrysler AG, kas veic uzņēmējdarbību Štutgartē (Vācija), ko pārstāv N. Siebertz, advokāte, pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB) (pārstāvis G. Schneider), personai, kas iesaistījies lietā Pirmās instances tiesā esot Axon Leasing GmbH, nodibināta Minhenē (Vācija), ko pārstāv S. Lüft, advokāte, par prasību atcelt ITSB Apelāciju padomes Ceturtās palātas 2002. gada 4.

novembra lēmumu (lieta R 329/2001-4), Pirmās instances tiesa (otrā palāta), šādā sastāvā: priekšsēdētājs J. Pirrung, tiesneši N. J. Forwood un I. Pelikánová, sekretārs H. Jung, 2004. gada 5. jūlijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Vairs nepastāv nepieciešamības pieņemt lēmumu attiecībā uz prasību.
- 2) Piespriest prasītājam atlīdzināt izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 101, 26.4.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 2. jūlijā

lietā T-256/03 Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung Ev un Josef Kloh pret Eiropas Kopienu Komisiju ⁽¹⁾

(Prasība par tiesību akta atcelšanu — Regula (EK) Nr. 1774/2002 — Lēmums 2003/328/EK — Ēdināšanas uzņēmumu pārtikas atkritumu izmantošana cukbarībā — Nepieņemamība)

(2004/C 251/30)

(tiesvedības valoda – vācu)

Lietā T-256/03 Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung Ev, Bochum (Vācija), Josef Kloh ar dzīvesvietu Eichenried (Vācija), ko pārstāv advokāti R. Steiling un S. Von Zimmermann-Wienhues, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvis G. Braun, kas norādīja adresi Luksemburgā) par prasību daļēji atcelt Komisijas 2003. gada 12. maija Lēmumu 2003/328/EK par pārejas pasākumiem saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1774/2002 attiecībā uz ēdināšanas uzņēmumu 3. kategorijas pārtikas atkritumu izmantošanu cukbarībā un uz starpsugu pārstrādes aizliegumu izmantot cukbarībā samazgas (OV L 117, 46. lpp.) Pirmās instances tiesa (otrā palāta) šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs J. Pirrung, tiesneši A. W. H. Meij un N. J. Forwood, sekretārs H. Jung, 2004. gada 2. jūlijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasību noraidīt kā nepieņemamu;
- 2) prasītāji sedz paši savus, kā arī Komisijas izdevumus.

⁽¹⁾ OV C 213, 6.9.2003.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 2. jūlijā

lietā T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd and Enviro Tech International Inc./Eiropas Kopienu Komisija

(“Pagaidu noregulējums — Direktīvas 67/548/EEK un 2004/73/EK — Pieņemamības nosacījumi”)

(2004/C 251/31)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Lietā T-422/03 R II, Enviro Tech Europe Ltd, kas nodibināts Surrey (Apvienotā Karaliste), Enviro Tech International Inc., kas nodibināts Čikāgā (Amerikas Savienotās Valstis), ko pārstāv C. Mereu un K. Van Maldegem, advokāts, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvji: X. Lewis un F. Simonetti, kas norādīja adresi Luksemburgā), prasībā par, pirmkārt, “nPB iekļaušanas apturēšanu” divdesmit devīto reizi tehnikas attīstībai pielāgotajā Padomes 1967. gada 27. jūnija Direktīvā 67/548/EEK par normatīvo un administratīvo aktu tuvināšanu attiecībā uz bīstamu vielu klasifikāciju, iepakojšanu un marķēšanu (OV 196, 1967., 1. lpp.); otrkārt, nPB iekļaušanas apturēšanu Komisijas 2004. gada 29. aprīļa Direktīvā 2004/73/EK, ar ko divdesmit devīto reizi tehnikas attīstībai pielāgo Direktīvu 67/548 (OV L 252, 1. lpp.); un, treškārt, par citu pagaidu noregulējuma pasākumu piemērošanu, Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs 2004. gada 2. jūlijā izdeva rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Prasība par pagaidu noregulējumu tiek noraidīta.
- 2) Lēmums par izdevumiem tiek atlikts.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 2. jūlijā

lietā T-76/04 R, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG pret Eiropas Kopienu Komisiju

(“Pagaidu noregulējums — Regula (EK) nr. 2032/2003 — Biocīdi — Pieteikuma pieņemamība”)

(2004/C 251/32)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Lietā T-76/04 R, Bactria Industriehygiene-Service Verwaltungs GmbH & Co. KG, ar adresi Kirchheimboladen (Vācija), ko

pārstāv C. Mereu un K. Van Maldegem, advokātes, pret Eiropas Kopienu Komisiju (pārstāvis X. Lewis un pārstāve F. Simonetti, kas norādīja adresi Luksemburgā) iesniedza pieteikumu par Komisijas 2003. gada 4. novembra regulas (EK) nr. 2032/2003 5. panta 1. un 2. punkta un II un V pielikumu piemērošanas apturēšanu par Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvā nr. 98/8/EK 16. panta 2. punktā noteiktajiem desmit gadu programmas otrās fāzes pasākumiem biocīdu ieviešanai tirgū, ar ko grozīta regula (EK) nr. 1896/2000 (OV L 307, 1. lpp.). Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs 2004. gada 2. jūlijā izdeva rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) Noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu.
- 2) Spriedums par izdevumu segšanu tiek atlikts.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS PRIEKŠSĒDĒTĀJA RĪKOJUMS

2004. gada 2. jūlijā

lietā T-78/04 R, Sumitomo Chemical (AK) plc pret Eiropas Kopienu Komisiju

(“Pagaidu noregulējums — Regula (EK) nr. 2032/2003 — Biocīdi — Pieteikuma pieņemamība”)

(2004/C 251/33)

(Tiesvedības valoda: angļu)

Lietā T-78/04 R, Sumitomo Chemical (AK) plc, ko pārstāv C. Mereu un K. Van Maldegem, advokātes, pret Eiropas kopienu Komisiju (pārstāvis X. Lewis un pārstāve F. Simonetti, kas norādīja adresi Luksemburgā) iesniedza pieteikumu par Komisijas 2003. gada 4. novembra regulas (EK) nr. 2032/2003 5.panta 1. un 2. punkta un II un V pielikumu piemērošanas apturēšanu par Eiropas Parlamenta un Padomes direktīvā nr. 98/8/EK 16. panta 2. punktā noteiktajiem desmit gadu programmas otrās fāzes pasākumiem biocīdu ieviešanai tirgū, ar ko grozīta regula (EK) nr. 1896/2000 (OV L 307, 1. lpp.). Pirmās instances tiesas priekšsēdētājs 2004. gada 2. jūlijā izdeva rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

1. Noraidīt pieteikumu par pagaidu noregulējumu.
2. Spriedums par izdevumu segšanu tiek atlikts.

PIRMĀS INSTANCES TIESAS RĪKOJUMS

2004. gada 9. jūlijā

lietā T-132/04 **André Bonnet pret Eiropas Kopienu Tiesu** ⁽¹⁾

(Ierēdnis — Iepriekšējs administratīvais process — Acīmredzama nepieņemamība)

(2004/C 251/34)

(tiesvedības valoda – franču)

Lietā T-1322/04 André Bonnet, ar dzīvesvietu Saint-Pierre-de-Vassols (Francija), ko pārstāv H. de Lepinau, advokāts, kas norādīja adresi Luksemburgā, pret Eiropas Kopienu Tiesu (pārstāvis M. Schauss, kas norādīja adresi Luksemburgā) par lūgumu atcelt 2004. gada 11. februāra un 4. marta Tiesas pieņemtos lēmumus, kas, no vienas puses, attiecas uz prasītāja iecelšanas spriedumu redaktora amatā Tiesas priekšsēdētāja kabinetā procedūru un lēmumu par citas personas iecelšanu šajā amatā, kā arī, no otras puses, prasību par zaudējumu atlīdzību, Pirmās instances tiesa (otrā palāta), šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. W. H. Meij, tiesneši N. J. Forwood un I. Pelikánová, sekretārs H. Jung, 2004. gada 9. jūlijā ir izdevusi rīkojumu, kura rezolutīvā daļa ir šāda:

- 1) prasība ir noraidāma;
- 2) katra puse sedz savus izdevumus pati.

⁽¹⁾ OV C 168, 26.6.2004.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko Michael Schäfer iesniedza 2004. gada 30. aprīlī

(Lieta T-163/04)

(2004/C 251/35)

(Tiesvedības valoda ir nosakāma saskaņā ar Pirmās instances tiesas Reglamenta 131. panta 2. punktu. Valoda, kurā sagatavots prasības pieteikums: vācu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 30. aprīlī izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi), ko cēla Michael Schäfer, ar dzīvesvietu Bergisch - Gladbach (Vācija), kuru pārstāv I. Reese, advokāte.

Cits procesa dalībnieks Apelāciju padomē ir KoKa Verwaltung GmbH, Hamburga (Vācija).

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- grozīt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja otrās Apelāciju padomes 2003. gada 12. decembra lēmumu, piespriežot apelācijas instancei segt savas izmaksas pašai un atļidzināt prasītāja izdevumus, kas radušies iepriekšējā stāvokļa atjaunošanai un apelācijas procesā;
- papildus grozīt Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja otrās Apelāciju padomes lēmumu, piespriežot KoKa Verwaltung GmbH atļidzināt prasītāja izdevumus, kas radušies iepriekšējā stāvokļa atjaunošanai un apelācijas procesā.

Pamati un galvenie argumenti

2000. gada 26. decembrī prasītājs pieteica Iekšējā tirgus saskaņošanas birojā grafisku preču zīmi "Mike's Meals on Wheels" kā Kopienas preču zīmi attiecībā uz 35. un 42. klasē ietilpstošajiem pakalpojumiem. KoKa Verwaltung GmbH, ņemot vērā agrākās vācu preču zīmju, tas ir, grafiskās preču zīmes "MIKE'S SANDWICH MARKET" un vārdiskās preču zīmes "MIKE", reģistrācijas, iesniedza iebildumus iespējas maldināt pastāvēšanas dēļ.

Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs noraidīja iebildumus un piesprieda iebildumu iesniedzējam atļidzināt izdevumus. Pret šo lēmumu iebildumu iesniedzējs pieprasīja iepriekšējā stāvokļa atjaunošanu. Turklāt tas iesniedza apelāciju un pieprasīja atcelt apstrīdēto lēmumu pilnā apjomā un pārtraukt procesu līdz lēmuma par iepriekšējā stāvokļa atjaunošanu pieņemšanai.

Ar 2003. gada 16. jūnija lēmumu iebildumu nodaļa apmierināja prasību par atjaunošanu iepriekšējā stāvoklī un atsāka iebildumu procesu.

Ar apstrīdēto lēmumu Apelāciju padome noteica, ka apelācijai nav priekšmeta. Tādēļ apelācijas process tika izbeigts un atmaksāta apelācijas nodeva. Turklāt Apelāciju padome nolēma, ka katrs lietas dalībnieks sedz savas Apelācijas procesa izmaksas un izdevumus pats.

Ar savu pieteikumu iesniedzējs vērsās pret šo lēmumu par izdevumiem. Viņš apgalvo, ka Iekšējā tirgus saskaņošanas birojs nav pienācīgi izmantojis tā Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 81. panta 4. daļā paredzēto rīcības brīvību procesa izbeigšanas gadījumā. Prasītājs nekādā ziņā nav radījis priekšnoteikumus apelācijas procesa uzsākšanai un veikšanai. Apelācijas procesa pamatā no vienas puses ir Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja vēstulju veidlapā norādīts nepareizs pasta indekss, un no otras puses apelācijas iesniedzēja termiņa izsmelšana līdz pēdējam brīdim. Abi minētie iemesli iepriekšējā stāvokļa atjaunošanai un apelācijai ir ārpus prasītāja ietekmes sfēras. Padomes Regulas (EK) Nr. 40/94 81. pants paredz iespēju lemt par izmaksām pēc brīviem ieskatiem, kas sevī ietver lēmuma par izmaksām pieņemšanu, piespriežot tās segt Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam. Turklāt fakts, ka prasītājs nesaņem nekādu radušos izmaksu un izdevumu atlīdzību, pārkāpj tā pamattiesības.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Hans-Martin Tillack iesniedza 2004. gada 1. jūnijā

(lieta T-193/04)

(2004/C 251/36)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 1. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Hans-Martin Tillack, Brisele, kuru pārstāv Ian S. Forrester, QC, Thierry Bosly, Christoph Arhold, Nathalie Flandin, Justus Herrlinger un Juliette Siaens, advokāti.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) lēmumu iesniegt sūdzību Vācijas un Beļģijas iestādēs;
- atļūdzināt finansiālos zaudējumus Tiesas noteiktā apmērā un procentus atbilstoši Tiesas noteiktai likmei;
- atļūdzināt šajā procesā radušos izdevumus;
- veikt citas vai turpmākās darbības tiesiskuma nodrošināšanai.

Pamati un galvenie argumenti

2004. gada martā prasītāja birojā un mājās Beļģijas iestādes veica kratīšanu pamatojoties uz Eiropas Biroja krāpšanas apkarošanai (OLAF) oficiālu sūdzību, kurā prasītājs bija apsūdzēts ES ierēdņa kukuļošanā.

Prasītājs apgalvo, ka OLAF lēmums ir jāatceļ, jo tas tika pieņemts, pārkāpjot būtiskas procesuālās prasības, un tas pārkāpa žurnālista avotu aizsardzības pamattiesības.

Prasītājs apgalvo, ka pārkāpjot Regulas 1073/99⁽¹⁾ 11. panta 7. punktu, OLAF Uzraudzības komiteja netika informēta pirms sūdzību iesniegšanas valsts iestādēs. Visas OLAF iekšējās izmeklēšanas laikā prasītājs nekad netika uzklausīts. Vēl jo vairāk, lēmums bija spēkā neesošs, jo tas tika pieņemts balstoties uz nepareiza juridiskā pamata. OLAF rīkojās tā iekšējās izmeklēšanas kontekstā, kas ir paredzēta, lai atklātu iespējamus ierēdņu atbilstošu noteikumu pārkāpumus, kaut gan prasītājs nav nevienas Kopienas iestādes ierēdnis vai darbinieks.

Papildus, prasītājs apgalvo, ka OLAF lēmums pārkāpa žurnālista avotu aizsardzības pamattiesības, kas ir daļa no preses brīvības, jo valsts iestādēm tika lūgts veikt kratīšanu prasītāja mājās un birojā, lai identificētu viņa informācijas avotu Komisijā.

Saistībā ar prasību atļūdzināt zaudējumus prasītājs apgalvo, ka OLAF sūdzības valsts iestādēm un tā dažādās publiskās apsūdzības pret prasītāju radīja sliktu pārvaldību, kas nodarīja nopietnu kaitējumu prasītāja profesionālajai un personīgajai reputācijai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes 1999. gada 25. maija Regula (EK) Nr. 1073/1999 par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF), OV L 136, 31.5.1999., 1. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Ultradent Products Inc. un Michael J.S. Renouf iesniedza 2004. gada 14. jūnijā

(lieta T-237/04)

(2004/C 251/37)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 14. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Ultradent Products, Inc., South Jordan, Utah (Amerikas Savienotās Valstis), un Michael J.S. Renouf, Brisele (Beļģija), kurus pārstāv S. Crosby un C. Bryant, Solicitors.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 5. aprīļa lēmumu atteikt piekļūšanu administratīvajā procesā noteiktajiem dokumentiem, kas sekoja pēc tam, kad prasītājs iesniedza trīs iesniegumus (visi datēti ar 2003. gada 27. oktobri), lai piekļūtu dokumentiem saistībā ar zobu balināšanas produktu klasifikāciju;
- atcelt Komisijas 2004. gada 5. aprīļa lēmumu atteikt piekļūšanu dokumentiem, kuri, ņemot vērā pastāvošos apstākļus, ir jāuzskata par pastāvošiem;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atļūdzināt prasītāja izdevumus atbilstoši Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. pantam.

Pamati un galvenie argumenti

Ar trīs vēstulēm, kas datētas ar 2003. gada 27. oktobri, otrais prasītājs iesniedza Komisijai trīs lūgumus piekļūt dokumentiem saistībā ar jautājumu, vai zobu balināšanas produkti būtu jāklasificē kā kosmētiskie produkti vai medicīniskie līdzekļi. Jo īpaši, otrais prasītājs prasīja piekļūšanu dokumentiem saistībā ar pirmā prasītāja sūdzību Komisijai, ar kuru tika apstrīdēta Apvienotās Karalistes iestāžu veiktā šādu produktu klasifikācija, kā arī dokumentiem saistībā ar Komisāra Borino atbildes sagatavošanu uz rakstisko jautājumu Komisijai par šiem produktiem, un, visbeidzot, visiem Komisijas dokumentiem saistībā ar jautājumu par šādu produktu klasificēšanu. Tajā pašā laikā otrais prasītājs, kurš ir advokāts, savā iesniegumā paziņoja, ka viņš rīkojas pirmā prasītāja vārdā.

Apstiprinošie iesniegumi tika iesniegti 2003. gada 16. decembrī. Komisija atbildēja uz sākotnējiem iesniegumiem 2003. gada 17. decembrī un prasītāji iesniedza nākamo apstiprinošo iesniegumu 2004. gada 7. janvārī, kas liecināja par trīs iepriekšējo 16. decembra apstiprinošo iesniegumu atsaukšanu. Komisija atbildēja uz 2004. gada 7. janvāra iesniegumu ar vēstuli, kas datēta ar 2004. gada 5. aprīli. Šai vēstulei bija pievienoti vairāki dokumenti.

Prasītāji apgalvo, ka administratīvais process atklāja, ka, papildus tiem dokumentiem, kurus prasītājiem atklāja 2004. gada 5. aprīļa vēstulē, noteikti pastāv vairāki dokumenti saistībā ar apskatītajiem jautājumiem, un var pieņemt, ka pastāv vēl citi dokumenti. Atbilstoši prasītāju domām visi šie dokumenti ietilpst sākotnējā iesnieguma jomā un ir Komisijas rīcībā, bet netika atklāti prasītājiem. Uz šī pamata prasītāji uzskata 2004. gada 5. aprīļa vēstuli par lēmumu atteikt piekļūšanu visiem šiem dokumentiem un pieprasa tā atcelšanu. Lai pamatotu savu prasību, prasītāji apgalvo, ka ir pārkāpts Regulas 1049/2001⁽¹⁾ 8. pants un šī Regula kopumā. Papildus, prasītāji apgalvo, ka Komisija nesniedza pamatojumu atteikumam ļaut piekļūvi dokumentiem, kas noteikti pastāv, kā arī Komisija nav minējusi nekādus izņēmumus piekļūšanas tiesībām, lai pamatotu savu atteikumu.

⁽¹⁾ 2001. gada 30. maija Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1049/2001 par Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentu publiskumu, OV L 145, 31.5.2001., 43. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Polijas Republika iesniedza 2004. gada 28. jūnijā

(lieta T-257/04)

(2004/C 251/38)

(tiesvedības valoda – poļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 28. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Polijas Republika, kuru pārstāv Jarosław Pietras.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 3. pantu, 4. panta 3. daļu un 5. daļas astoto ievilkumu Komisijas 2003. gada 10. novembra Regulā (EK) Nr. 1972/2003 par pārejas posma pasākumiem, kas jānosaka attiecībā uz lauksaimniecības produktu tirdzniecību Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltes, Polijas, Slovēnijas un Slovākijas pievienošanās dēļ (OV L 293, 3. lpp.), kas grozīta ar Komisijas 2004. gada 10. februāra Regulu (EK) Nr. 230/2004 (OV L 39, 13. lpp.), kā arī Komisijas 2004. gada 20. aprīļa Regulu (EK) Nr. 735/2004 (OV L 114, 13. lpp.);
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecībā uz Regulas Nr. 1972/2003 3. pantu prasītājs norāda šādus iebildumus:

- brīvas preču aprites principa pārkāpums, ieviešot *erga omnes* ievadmuitas nodokļu likmi, kas pārsniedz pirms Polijas pievienošanās Eiropas Savienībai spēkā esošo muitas nodokļu likmi;
- Komisijas kompetences trūkums, kā arī Akta par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltes Republikas, Polijas Republikas, Slovēnijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā⁽¹⁾, 22. panta, 41. panta 1. daļas un IV pielikuma 5. nodaļas pārkāpums, ieviešot pasākumus, kas groza šajā aktā paredzētos muitas savienības noteikumu piemērošanas nosacījumus attiecībā uz Polijas Republiku;
- nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpums, pieņemot pasākumus, kas Polijas pilsoņus nostāda citādā situācijā, salīdzinot ar pilsoņiem no piecpadsmit valstu Kopienas, kuri atrodas līdzīgā situācijā;
- būtisks procesuāls pārkāpums, pieņemot nepietiekami pamatotus pasākumus;
- tiesiskās palāvības principa pārkāpums, ieviešot režīmu, kas neatbilst iepriekš minētajā pievienošanās aktā paredzētajiem nosacījumiem attiecībā uz produktiem, kuri 2004. gada 1. maijā atradās pagaidu glabāšanā vai bija pakļauti muitas režīmiem, vai bija transportēti paplašinātajā Kopienā un, īpaši, ieviešot ievadmuitas nodokļu likmi, kas pārsniedz pirms Polijas pievienošanās Eiropas Savienībai spēkā esošo nodokļu likmi.

Attiecībā uz Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 3. daļu prasītājs norāda uz Komisijas kompetences trūkumu, iepriekš minētā akta 41. panta 1. daļas pārkāpumu, samērīguma principa pārkāpumu, kā arī nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpumu, tā kā apstrīdētajā tiesību normā paredzētā Kopieniu ievedmuitas nodokļu likme pārsniedz starpību, kas rodas starp Kopieniu muitas nodokli un Polijai līdz 2004. gada 30. aprīlim piemērojamo ievedmuitas nodokļu likmi.

Saistībā ar Regulas Nr. 1972/2003 4. panta 5. daļas astoto ievilkumu prasītājs norāda uz Komisijas kompetences trūkumu, iepriekš minētā pievienošanās akta 41. panta 1. daļas, kā arī samērīguma principa pārkāpumu, tā kā apstrīdētā tiesību norma ietvēra produktus, attiecībā uz kuriem Polijai 2004. gada 30. aprīlī piemērotais ievedmuitas nodoklis pārsniedza vai bija vienāds ar Kopieniu ievedmuitas nodokli, ieskaitot produktus, attiecībā uz kuriem 2004. gada 1. maijā valsts mērogā nav konstatēti lieki krājumi.

Attiecībā uz visiem apstrīdētajiem Regulas Nr. 1972/2003 noteikumiem prasītājs atsauca uz Komisijas ļaunprātīgu pilnvaru izmantošanu, pieņemot pasākumus, kuru patiesais mērķis ir nevis atvieglot kopīgās lauksaimniecības politikas noteikumu ieviešanu Polijā, bet gan aizsargāt piecpadsmit valstu Kopieniu no poļu lauksaimniecības produktu ražotāju radītās konkurences.

(¹) OV L 236, 23.9.2003., 33. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopieniu Komisiju, ko Polijas Republika iesniedza 2004. gada 28. jūnijā

(lieta T-258/04)

(2004/C 251/39)

(tiesvedības valoda – poļu)

Eiropas Kopieniu Pirmās instances tiesā 2004. gada 28. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopieniu Komisiju, ko cēla Polijas Republika, kuru pārstāv Jarosław Pietras.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt Komisijas 2004. gada 14. janvāra Regulas (EK) Nr. 60/2004, ar ko nosaka pārejas posma pasākumus cukura nozarē sakarā ar Čehijas, Igaunijas, Kipras, Latvijas, Lietuvas, Ungārijas, Maltas, Polijas, Slovākijas un Slovākijas pievienošanās (OV L 9, 8. lpp.) 5. pantu, 6. panta 1., 2. un

3. daļu, 7. panta 1. daļu, kā arī 8. panta 2. daļas a) apakšpunktu;

— piespriest Eiropas Kopieniu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Attiecībā uz Regulas Nr. 60/2004 5. pantu prasītājs norāda šādus iebildumus:

— brīvas preču aprites principa pārkāpums, ieviešot erga omnes ievedmuitas nodokļu likmi, kas pārsniedz pirms Polijas pievienošanās Eiropas Savienībai spēkā esošo muitas nodokļu likmi;

— Komisijas kompetences trūkums, kā arī Akta par Čehijas Republikas, Igaunijas Republikas, Kipras Republikas, Latvijas Republikas, Lietuvas Republikas, Ungārijas Republikas, Maltas Republikas, Polijas Republikas, Slovākijas Republikas un Slovākijas Republikas pievienošanās nosacījumiem un pielāgojumiem Līgumos, kas ir Eiropas Savienības pamatā (¹), 22. panta, 41. panta 1. daļas un IV pielikuma 5. nodaļas pārkāpums, ieviešot pasākumus, kas groza šajā aktā paredzētos muitas savienības noteikumu piemērošanas nosacījumus attiecībā uz Polijas Republiku, kā arī iekļaujot apstrīdētajās tiesību normās produktus, kuri nebija ietverti kopīgajā lauksaimniecības politikā;

— nediskriminācijas pilsonības dēļ principa pārkāpums, pieņemot pasākumus, kas Polijas pilsoņus nostāda citādā situācijā, salīdzinot ar pilsoņiem no piecpadsmit valstu Kopienas, kuri atrodas līdzīgā situācijā;

— būtisks procesuāls pārkāpums, pieņemot nepietiekami pamatotus pasākumus;

— tiesiskās palāvēības principa pārkāpums, ieviešot iepriekš minētajā pievienošanās aktā paredzētajiem nosacījumiem neatbilstošu režīmu attiecībā uz produktiem, kuri 2004. gada 1. maijā atradās pagaidu glabāšanā vai bija pakļauti muitas režīmiem, vai bija transportēti paplašinātajā Kopienā un, īpaši, ieviešot ievedmuitas nodokļu likmi, kas pārsniedz pirms Polijas pievienošanās Eiropas Savienībai spēkā esošo nodokļu likmi.

Attiecībā uz Regulas Nr. 60/2004 6. panta 1. un 2. daļu prasītājs norāda uz Komisijas kompetences trūkumu, iepriekš minētā akta par pievienošanās nosacījumiem 22. panta, 41. panta 1. daļas un IV pielikuma 4. nodaļas kopā ar Padomes 2001. gada 19. jūnija Regulu (EK) Nr. 1260/2001 par cukura tirgu kopīgo organizāciju (²) pārkāpumu, ciktāl apstrīdētais noteikums paredz, ka Komisijai, nosakot cukura un izoglikozes virsnormas krājumus, jāņem vērā arī pārstrādes produkti ar noteiktu cukura saturu (cukura ekvivalents), kā arī aizliedz izņemt no tirgus cukura un izoglikozes virsnormas krājumus, veicot pārstrādes produktu ar noteiktu cukura saturu (cukura ekvivalents) izvešanu.

Saistībā ar Regulas Nr. 60/2004 6. panta 3. daļu, 7. panta 1. daļu un 8. panta 2. daļas a) apakšpunktu prasītājs norāda uz solidaritātes principa un labas ticības attiecībās starp dalībvalstīm un Kopienas iestādēm principa pārkāpumu (EK līguma 10. pants), ar apstrīdētajām tiesību normām, uzliekot Polijai praksē neizpildāmas saistības, kā arī atsakoties no sadarbības nolūkā pārvarēt radušās grūtības.

Attiecībā uz visiem apstrīdētajiem Regulas Nr. 60/2004 noteikumiem prasītājs atsaucas uz Komisijas ļaunprātīgu pilnvaru izmantošanu, pieņemot pasākumus, kuru patiesais mērķis ir nevis atvieglot kopīgās lauksaimniecības politikas noteikumu ieviešanu Polijā, bet gan aizsargāt piecpadsmit valstu Kopienas no poļu lauksaimniecības produktu ražotāju radītās konkurences.

(¹) OV L 236, 23.9.2003., 33. lpp.

(²) OV L 178, 30.6.2001., ar sekojošajiem grozījumiem.

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko iesniedza BIC S.A. 2004. gada 25. jūnijā

(Lieta T-262/04)

(2004/C 251/40)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienas Pirmās instances tiesā 2004. gada 25. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko cēla BIC S.A. ar juridisko adresi Clichy (Francijā), kuru pārstāv Michel-Paul Escande, avocat.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2004. gada 6. aprīļa (lieta R 468/2003-4) Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja Apelāciju ceturtnās padomes (preču zīmes, dizaini un modeļi) lēmumu, ar kuru tā nolēma, ka Kopienas preču zīmes Nr. 1 738 392 reģistrācijas pieprasījums ir jānoraida, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 7. panta normām, līdz brīdim, kamēr Société BIC S.A. spēj pierādīt, ka šī panta piemērošanas nosacījumi ir pilnībā izpildīti.
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pieprasītā Kopienas preču zīme:	Trīsdimensionāla zīme, kas ir izveidota šķiltavu formā.
Preces vai pakalpojumi:	34. klases prece (preces smēķētājiem, šķiltavas)- pieprasījums Nr. 1 738 392.
Apelācijas padomē pārsūdzētais lēmums:	Reģistrācijas atteikums.
Apelācijas padomes lēmums:	Prasību noraidīt.

Izvirzītie pamati:

Prasītājs ir pierādījis, ka šķiltavu formu, kurā viņš pieprasa kopienas preču zīmes reģistrāciju, patērētāji plaši asociē ar prasītāju.

Prasītājs ir pierādījis, ka BIC šķiltavu forma ir ieguvusi atšķirīgas īpašības Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta izpratnē.

2004. gada 25. jūnija Société BIC S.A. prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju

(Lieta T-263/04)

(2004/C 251/41)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienas Pirmās instances tiesā 2004. gada 25. jūnijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju, ko cēla Société BIC S.A., ar juridisko adresi Clichy (Francija), kuru pārstāv Michel-Paul Escande, avocat.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt 2004. gada 6. aprīļa (lieta R 468/2003-4) (¹) Iekšējā tirgus saskaņošanas biroja Apelāciju ceturtnās padomes (preču zīmes, dizaini un modeļi) lēmumu, ar kuru tā nolēma, ka Kopienas preču zīmes Nr. 1 738 566 reģistrācijas pieprasījums ir jānoraida, pamatojoties uz Regulas Nr. 40/94 7. panta normām, līdz brīdim, kamēr Société BIC S.A. spēj pierādīt, ka šī panta piemērošanas nosacījumi ir pilnībā izpildīti;
- piespriest Iekšējā tirgus saskaņošanas birojam atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti:

Pieprasītā kopienas preču zīme:	Trīsdimensionāla zīme, kas ir izveidota šķiltavu formā.
Preces vai pakalpojumi:	34. klases prece (preces smēķētājiem, šķiltavas)- pieprasījums Nr. 1 738 566.

Apelācijas padomē Reģistrācijas atteikums.
pārsūdzētais lēmums:

Apelācijas padomes Prasību noraidīt.
lēmums:

Izvirzītie pamati: Prasītājs ir pierādījis, ka šķiltavu formu, kurā viņš pieprasa kopienas preču zīmes reģistrāciju, patērētāji plaši asociēs ar prasītāju.
Prasītājs ir pierādījis, ka BIC šķiltavu forma ir ieguvusi atšķirīgas īpašības Regulas (EK) Nr. 40/94 7. panta izpratnē.

(¹) Iespējams: R 496/2003-4

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisija, ko Brandt Industries iesniedza 2004. gada 7. jūlijā

(Lieta T-273/04)

(2004/C 251/42)

(Tiesvedības valoda: franču)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 7. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Brandt Industries, ar juridisko adresi Rueil-Malmason (Francija), kuru pārstāv Niels Dejean un Christophe Delrieu, advokats.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt 2003. gada 16. decembra Komisijas lēmumu attiecībā uz atbalsta režīmu, ko ievieša Francija, gadījumiem, kad tiek pārņemti grūtībās nonākušie uzņēmumi, pamatojuma trūkuma dēļ EK līguma 253. panta izpratnē, un par 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999 (¹) 14. panta pārkāpumu;

— piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar 2003. gada 16. decembra lēmumu Komisija nolēma, ka shēma, kas ir iekļauta Code Général des Impôts français (Francijas vispārīgais nodokļu kodekss) 44. pantā, ir pielīdzināma valsts atbalstam, kas nav saderīgs ar kopējo tirgu, neskaitot atbalstu "de minimis" un piešķirto atbalstu saskaņā ar vadlīnijām par palīdzību reģionāliem mērķiem, vai atbrīvojumu attiecībā uz atbalstu maziem un vidēja lieluma uzņēmumiem. Komisija pavēlēja Francijai atgūt piešķirto atbalstu.

Prasītājs apstrīd Komisijas lēmumu. Tas uzskata, ka lēmums ir jāatceļ, pamatojoties uz to, ka lēmums nav pietiekami pamatots, kā to prasa EKL 253. pants. Lēmumā pati Komisija atzina, ka tai nebija specifiskas informācijas par firmām, kuras ir automātiski ieguvušas priekšrocības no Code Général des Impôts 44. pantā noteiktā režīma.

Turklāt, prasītājs uzskata, ka apstrīdētais lēmums pārkāpj Regulas (EK) Nr. 659/1999 14. pantu. Komisija neņēma vērā faktu, ka nodokļu atbalsts uzņēmumiem, kas ir dibināti, lai pārņemtu grūtībās nonākušus uzņēmumus, noveda pie tā, ka pārņēmēji uzņēmumi varēja piedāvāt augstāku cenu par aktīviem nekā tā, ko tie varētu piedāvāt, ja valsts atbalsts nepastāvētu. Tādējādi aktīvu pārpirkšanas cenas paaugstinājuma rezultātā atbalsts pilnīgi vai daļēji tika pārskaitīts sanācijā esošā uzņēmuma kreditoriem, līdz ar to pārņemtais uzņēmums nav uzskatāms par patieso ieguvēju no visas atbalsta summas. Atbalsta, kuru ir ieguvuši pārņēmēji uzņēmumi, atmaksāšana nav pasākums, kas ir nepieciešams, lai atjaunotu konkurences situāciju līdz stāvoklim, kāds tas bija pirms atbalsta piešķiršanas, bet, tieši pretēji, tas noliktu pārņēmējus uzņēmumus neizdevīgākā situācijā nekā tie bija pirms atbalsta saņemšanas, tādējādi tas ir konkurences un samērīguma principu pārkāpums.

(¹) Padomes 22.3.1999. Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 88. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.).

Prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko Jabones Pardo, S. A., iesniedza 2004. gada 21. jūnijā

(lieta T-278/04)

(2004/C 251/43)

(tiesvedības valoda – spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Iekšējā tirgus saskaņošanas biroju (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB), ko cēla Jabones Pardo, S. A., ar adresi Madridē, kuru pārstāv José Enrique Astiz Suárez, advokāts, Madrides advokātu kolēģijas loceklis.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— grozīt apstrīdētā lēmuma secinājumus par zīmju un preču līdzīgumu, nosakot, ka iebildumi jāapmierina un reģistrācijas pieteikums jānoraida attiecībā uz precēm 3. un 5. klasē;

— atcelt lēmumu, lai varētu notikt jauna un pareiza zīmju un to identificējamo preču izvērtēšana, ņemot vērā ievērojamo vizuālo un fonētisko līdzību starp “YUPI” un “YUKI”, kā arī faktu, ka vairums preču, ko tie apzīmē, ir identiskas vai gandrīz identiskas.

Pamati un galvenie argumenti

Kopienas preču zīmes pieteikuma iesniedzējs:	QUIMI ROMAR S.L.
Attiecīgā Kopienas preču zīme:	Vārdiskā preču zīme “YUKI” – pieteikums Nr. 1. 353.515 reģistrācijai 3., 5. un 28. preču klasē
Iebildumu procesā pretstatītās preču zīmes vai apzīmējuma īpašnieks:	Prasītājs
Pretstatītā preču zīme vai apzīmējums:	Spāņu vārdiskā preču zīme “YUPI” (Nr. 246.715) 3. preču klasē (visa veida parfimērija, vasks, ēteriskās eļļas un zobu pastas)
Iebildumu nodaļas lēmums:	Apmierināt iebildumus daļā par precēm, uz kurām tie bija vērsti, t.i.- “ziepes, parfimērija, ēteriskās eļļas, kosmētika, matu losjoni, zobu pastas” (3. klase un “farmaceutiskie un sanitārie līdzekļi” (5. klase)
Apelāciju padomes lēmums:	Apmierināt preču zīmes pieteicēja prasību un atcelt apstrīdēto lēmumu, ciktāl tas apmierina iebildumus attiecībā uz “ziepēm, parfimēriju, ēteriskajām eļļām, kosmētiku, matu losjoniem, zobu pastām” (3. klase) un “farmaceutiskajiem un sanitārajiem līdzekļiem” (5. klase) un noraida pretējās puses argumentus
Izvirzītie pamati:	Regulas Nr. 40/94 8. panta 1. punkta b) apakšpunkta nepareiza interpretācija

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Itālijas Republika iesniedza 2004. gada 9. jūlijā

(lieta T-282/04)

(2004/C 251/44)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju,

ko cēla Itālijas Republika, kuru pārstāv Gianni De Bellis, avvocato dello Stado.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par spēkā neesošu Komisijas 2004. gada 24. aprīļa lēmumu K(2004) 1706 “ar ko no Kopienas finansējuma tiek izslēgti daži dalībvalstu izdevumi attiecībā uz Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fondu (ELVGF)” tajā daļā, kurā:
- lauku attīstībai tiek noteikts precīzs pielāgojums EUR 19 058 682 apmērā – Toskānas reģiona lauku attīstības programmas “Līdzekļu piešķiršana jaunsaimniecību ierīkošanai Pasākums (b)” – ietvaros, un kurā
- tiek noteikts vienotas likmes pielāgojums 2 % apmērā no EUR 2 758 501 attiecībā uz pārtikas palīdzības sniegšanu nabadzīgajiem;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar apstrīdēto lēmumu no Kopienas finansējuma izslēgtie izdevumi ir attiecināmi uz pasākumu “Līdzekļu piešķiršana jaunsaimniecību ierīkošanai”, kas noteikts Toskānas reģiona lauku attīstības plānošanas dokumentā, kas apstiprināts ar Komisijas 2000. gada 7. septembra lēmumu K(2000) 2510, un vienotās likmes pielāgojums, kas piemērojams pārtikas palīdzības sniegšanai nabadzīgajiem, saskaņā ar Komisijas viedokli, neietver pietiekamu pārbaužu un garantiju sistēmu.

Šos apgalvojumus prasītāja pamato šādi:

- Attiecībā uz pasākumu “Līdzekļu piešķiršana jaunsaimniecību ierīkošanai”, tiek pārkāpts Padomes Regulas (EEK) Nr. 729/70⁽¹⁾ 2. un 3. pants, Komisijas Regulas (EK) Nr. 1750/99⁽²⁾ 35. un 37. pants, Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 2988/95⁽³⁾ 2. panta 1. punkts, kā arī finansālo pielāgojumu principi.
- Attiecībā uz pārtikas palīdzības sniegšanu nabadzīgajiem tiek pārkāpts jau minētais Regulas (EK) Nr. 729/70 2. un 3. pants.

⁽¹⁾ Padomes 1970. gada 21. aprīļa Regula (EEK) Nr. 729/70 par kopīgās lauksaimniecības politikas finansēšanu (OV L 94, 28. 4. 1970., 13. lpp.)

⁽²⁾ Komisijas 1999. gada 23. jūlija Regula (EK) Nr. 1750/1999 ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1257/1999 par Eiropas Lauksaimniecības virzības un garantiju fonda (ELVGF) atbalstu lauku attīstībai piemērošanu (OV L 214, 13.8.1999., 31. lpp.)

⁽³⁾ Padomes 1995. gada 18. decembra Regula (EK, Euratom) Nr. 2988/95 par Eiropas Kopienu finanšu interešu aizsardzību (OV L 312, 23.12.1995., 1. lpp.)

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko UPS Europe N.V./S.A. un UPS Deutschland Inc. & co OHF iesniedza 2004. gada 12. jūlijā

(lieta T-284/04)

(2004/C 251/45)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 12. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla UPS Europe N.V./S.A. un UPS Deutschland Inc. & co OHF, Brisele, (Beļģija), ko pārstāv T. R. Ottervanger un A. S. Bijleveld, advokāti.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2004. gada 13. aprīlī pieņemto netiešo lēmumu par atkārtota piekļuves pieteikuma atteikumu noteiktiem dokumentiem;
- piespriest Eiropas Kopienu Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisija ar 2001. gada 20. marta⁽¹⁾ lēmumu nolēma, ka Deutsche Post AG ar savām darbībām pasta piegāžu pasūtījumu nozarē ir pārkāpusi EK līguma 82. pantu. Tā pieprasīja, lai Deutsche Post AG izveido atsevišķu filiāli šiem pakalpojumiem, kā arī ievieš transparentu un uz tirgus cenām balstītu cenu sistēmu starp Deutsche Post AG un šo filiāli. Ievērojot šīs prasības, Deutsche Post AG katru gadu bija jāinformē Komisija par šo pienākumu īstenošanu, ko tā veica ar 2003. gada 22. maija vēstuli. Prasītāji, kuri arī darbojas šajā pat ekonomikas sektorā, pieprasīja un ieguva šīs 2003. gada 22. maija vēstules nekonfidenciālu versiju. 2003. gada 20. oktobrī, prasītāji prasīja Komisijai piekļuvi līdzīgai informācijai par vidējām iekšējām transfertcenām, kuras Deutsche Post AG piemēroja tās filiālei, proti, informāciju, kas netika atklāta minētajā nekonfidenciālajā 2003. gada 22. maija vēstulē. Tāpat tie pieprasīja piekļuvi ziņojumam un aprēķinam, kas saskaņā ar šo pašu vēstuli, tika iesniegti Komisijai 2001. gada 16. novembrī. Šis pieteikums tika iesniegts pamatojoties uz Regulu 1049/2001⁽²⁾ (OV L 145, 31. 05. 2001., 43. - 48. lpp.). Prasītāji atkārtoja savu 2003. gada 18. novembra pieprasījumu un 2004. gada 13. aprīlī iesniedza atkārtotu pieteikumu. Ar 2004. gada 21. aprīļa vēstuli, Komisija apstiprināja atkārtotā pieteikuma saņemšanu un norādīja, ka tā ir konsultējusies ar Deutsche Post par pieprasīto dokumentu komerciālās informācijas slepenības pakāpi. Nesaņemot nekādu turpmāku atbildi, prasītāji uzskata, ka ar to Komisija netieši nolemj noraidīt piekļuves pieteikumu un lūdz Pirmās instances Tiesu to atcelt.

Pamatojot savu prasību, prasītāji atsaucas uz regulas 1049/2001 pārkāpumu, apgalvojot, ka neviens no 4. pantā minētajiem izņēmumiem nav piemērojams un tādējādi pieprasīto piekļuvi vajadzēja nodrošināt. Tie arī izvirza Komisijas pienākuma pārkāpumu atbilstoši EKL 253. pantam sniegt lēmuma pamatojumu. Prasītāji apgalvo, ka Komisija ir pārkāpusi Regulu 1049/2001, nedz sniedzot atbildi noteiktajos termiņos, nedz pamatojot piekļuves atteikumu. Visbeidzot tie apgalvo, ka Komisija pati ir pārkāpusi sava reglamenta procedūras noteikumus, kas grozīti ar Komisijas 2001. gada 5. decembra⁽³⁾ lēmumu. Saskaņā ar prasītāju teikto, Komisijai vajadzēja pabeigt konsultācijas ar Deutsche Post un pieņemt lēmumu 15 darba dienu laikā.

⁽¹⁾ Komisijas 2001. gada 20. marta lēmums par EK Līguma 82. panta piemērojamības procedūru, COMP/35.141, Deutsche Post AG (2001/354/EK), OV L 247, 27. lpp.

⁽²⁾ Eiropas parlamenta un Padomes 2001. gada 30. maija regula (EK) Nr. 1049/2001 par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem.

⁽³⁾ Skatīt OV L 345, 29.12. 2001., 94. lpp.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste iesniedza 2004. gada 9. jūlijā

(lieta T-286/04)

(2004/C 251/46)

(tiesvedības valoda – angļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 9. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko iesniedza Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste, kuru pārstāv R. Thompson, QC, un S. Grodzinski, barristers, kas norādīja adresi Luksemburgā.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas lēmuma 2004/451/EK par dalībvalstu izdevumu, kas tiek finansēti no Eiropas Lauksamniecības virzības un garantiju fonda, kontu dzēšanu par 2003. finanšu gadu, kas paziņots kā dokuments K(2004) 1699⁽¹⁾, 2. pantu, ciktāl tas attiecas uz Rural Payments Agency, Department of Agriculture and Rural Development, Forestry Commission un Countryside Council for Wales kontiem;

— nospriest, ka lēmums nodalīt Scottish Executive Environment and Rural Affairs Department norēķinus ir nelikumīgs, ciktāl tas pamatojas uz Komisijas VI Ģenerāldirektorāta (Lauksaimniecība) 1998. gada jūlijā izdotajās Vadlīnijās Nr 8 noteiktās izlases veikšanas metodoloģijas neievērošanu;

— piespriest Komisijai segt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Komisijas lēmums 2004/451 tika pieņemts Padomes Regulas (EK) Nr. 1258/1999 ⁽¹⁾ par kopējās lauksaimniecības politikas finansēšanu ietvaros. Ar apstrīdēto 2. pantu Komisija nolēma citu starpā nodalīt arī maksātāju, uz kuriem atsaucas prasītājs, kontus, un tos pakļaut vēlāk pieņemamam dzēšanas lēmumam.

Prasītāja apgalvo, ka, ciktāl tas attiecas uz šiem maksātājiem, lēmums nodalīt to kontus tikai pieņemts, pamatojoties tikai vai pārsvarā uz to, ka izlases veikšanas metodoloģija, ko audita ziņojuma un 2003. gada kontu sertifikātu sagatavošanai izmantoja Apvienotās Karalistes National Audit Office, atšķiras no izlases veikšanas metodoloģijas, kuru izmantot iesaka Vadlīnijas Nr. 8.

Pamatojot savu prasījumu, prasītājs pirmkārt apgalvo, ka Komisijai nav tiesisku pilnvaru pieprasīt, lai valsts sertificējošās iestādes ievērotu Vadlīnijās noteikto metodoloģiju, ja tā akceptē, ka kritēriji, ko nosaka Regula Nr. 1258/1999, kā arī Regula Nr. 1663/1995 ⁽²⁾, ir tikuši izpildīti. Prasītāja arī apgalvo, ka Komisija ir pieļāvusi tiesisku maldību, interpretējama savas pašas Vadlīnijas kā saistošu tiesību avotu. Pat, ja pretēji prasītājas uzskatam, tiktu nolemts, ka Vadlīnijas principā var noteikt saistošus tiesību noteikumus, prasītāja argumentē, ka tās ir, mazākais, neviennozīmīgas, un ka Komisijas interpretācija ir pretrunā ar tiesiskās drošības principu. Prasītāja arī apgalvo, ka, ņemot vērā šīs lietas ģenēzi, Komisijas rīcība, mēģinot uzspiest savu Vadlīniju Nr. 8 interpretāciju, ir pretrunā ar tiesiskās palāvēības ievērošanu. Bez tam, Komisijas mēģinājums kontrolēt veidu, kādā Apvienotās Karalistes National Audit Office izmanto savu ieskatu, ir, pēc prasītājas domām, pretrunā ar EK līguma 5. panta noteikto un Regulas Nr. 1663/1995 3. panta 1. punktā ietvertu subsidiaritātes principu. Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka, ciktāl Komisija varētu apgalvot, ka strīdīgais lēmums pamatojas uz citiem apsvērumiem, tas nav spēkā, pamatojoties uz acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

⁽¹⁾ OV L 155, 30.4.2003., 129. -133. lpp.

⁽²⁾ OV L 160, 26.6.1999., 103. -112. lpp.

⁽³⁾ 1995. gada 7. jūlija Komisijas Regula (EK) Nr. 1663/95, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus par to, kā piemērot Padomes Regulu (EEK) Nr. 729/70 attiecībā uz ELVGF Garantiju nodaļas grāmatojumu noskaidrošanas procedūru, OV L 158, 8.7.1995., 6. lpp.

Prasība pret Reģionu komiteju, ko Kris Van Neyghem iesniedza 2004. gada 15. jūlijā

(Lieta T-288/04)

(2004/C 251/47)

(Tiesvedības valoda: nīderlandiešu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 15. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Reģionu komiteju, ko cēla Kris Van Neyghem, ar dzīvesvietu Tienen (Beļģija), kuru pārstāv Dirk Janssens.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— atcelt lēmumu 87/03;

— atcelt jebkuru šajā saistībā vai izrietoši no šī pieņemto lēmumu;

— paaugstināt prasītāju B1 kategorijā vai vismaz B4/4;

— piespriest Reģionu komitejai segt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs kopš 2002. gada 1. decembra ir Reģionu komitejas ierēdnis. Viņš apstrīd 2003. gada 26. marta lēmumu, ar kuru viņš tika ieskaitīts B5 kategorijas 4. pakāpē.

Savas prasības atbalstam prasītājs norāda uz apstrīdētā lēmuma pamatojuma trūkumu un Statūtu 5. panta 3. daļas un 31. un 32. panta pārkāpumu, kā arī vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu.

Prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko Caremar S.p.A. un citi iesniedza 2004. gada 19. jūlijā

(lieta T-292/04)

(2004/C 251/48)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 19. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Caremar S.p.A. un citi, kuru pārstāv Gian Michele Roberti, Alessandra Franchi un Guido Bellitti, advokāti.

Prasītājas prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par spēkā neesošu Apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā sabiedrībām Caremar, Toremar, Siremar un Saremar piešķirtās subsīdijas attiecībā uz pienākumiem sniegt sabiedriskos pakalpojumus atzītas par atbalstu Līguma 87. panta izpratnē;
- pakārtoti, atzīt par spēkā neesošu Apstrīdēto lēmumu, ciktāl tajā sabiedrībām Caremar, Toremar, Siremar un Saremar piešķirtās subsīdijas attiecībā uz pienākumiem sniegt sabiedriskos pakalpojumus klasificētas kā jauns atbalsts, nevis kā jau esošs atbalsts;
- piespriest Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Pamati un galvenie argumenti atbilst pamatiem un galvenajiem argumentiem lietā T-265/04 (*Adriatica di Navigazione u.c./Komisija*)⁽¹⁾.

⁽¹⁾ *Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-295/04)

(2004/C 251/49)

(tiesvedības valoda – spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Centro Provincial de Jóvenes Agricultores de Jaén ar adresi Haenā (Spānija) un kuru pārstāv José Francisco Vázquez Medina, advokāts, Haenas advokātu kolēģijas loceklis.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par *ipso iure* spēkā neesošu Padomes Regulas Nr. 864/04 (EK) 1. panta 7. punktu;
- atlikt lēmuma par izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs apstrīd iepriekšminēto noteikumu, ciktāl tas, lai noteiktu tiešo atbalstu ražotājiem, tikai attiecībā uz olīveļļu pievieno 1999./2000. gada sezonu trim sezonām, kas attiecas uz visiem lauksaimniecības sektoriem (2000./2001., 2001./2002. un 2002./2003. gada sezonas).

Savu prasījumu pamatojumam prasītājs apgalvo, ka papildus tam, ka apstrīdētais noteikums nav pamatots un tādējādi nav ticis izpildīts pamatošanas pienākums, tas arī diskriminē noteiktus reģionus un daudzus zemniekus, ņemot vērā to, ka 1999./2000. gada sezonā raža bija ļoti slikta Andalūzijā un jo īpaši Haenā. Tādējādi ar to vien, ka aprēķinos tiek ņemta vērā šī sezona, Haenas, Kordovas un Grenādas olīveļļas ražotājiem

tieks nodarīts nopietns ekonomisks kaitējums un viņi tādējādi tiek diskriminēti.

Visbeidzot, prasītājs uzskata, ka notikusi pilnvaru pārsniegšana.

Prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos un Antonio Parras Rosa iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-297/04)

(2004/C 251/50)

(tiesvedības valoda – spāņu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā izskatīšanai ir iesniegta prasība pret Eiropas Savienības Padomi, ko cēla Cristóbal Gallego Martínez, Benito García Burgos un Antonio Parras Rosa ar dzīvesvietu Haenā (Spānija), un kuras pārstāv José Francisco Vázquez Medina, advokāts, Haenas advokātu kolēģijas loceklis.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atzīt par *ipso iure* spēkā neesošu Padomes Regulas (EK) Nr. 864/04 1. panta 7. punktu;
- atlikt lēmuma par izdevumiem pieņemšanu.

Pamati un galvenie argumenti

Šajā lietā izvirzītie pamati un galvenie argumenti ir identiski lietā T-295/04 minētajiem.

Prasība pret Eiropas Kopienu komisiju, ko Itālijas Republikā iesniedza 2004. gada 22. jūlijā

(lieta T-304/04)

(2004/C 251/51)

(tiesvedības valoda – itāļu)

Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesā 2004. gada 22. jūlijā ir iesniegta izskatīšanai prasība pret Eiropas Kopienu Komisiju, ko cēla Itālijas Republika, kuru pārstāv Antonio Cingolo, avvocato dello Stato.

Prasītāja prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

- atcelt Komisijas 2000. gada 19. maija lēmumu K (2004) 1812, kas atzīst par nelikumīgu un atgūstamu Itālijas sniegto atbalstu procentu likmes samazinājuma formā (saskaņā ar 1981. gada likumu Nr. 394) par labu WAM SpA 1996. gada 24. aprīlī 104 313,20 Euro apmērā un 2000. gada 9. novembrī 106 366,60 Euro apmērā (valsts atbalsts Nr. C 4/2003/ (ex NN 102/2002);

— atzīt par spēka neesošiem jebkurus citus saistītus vai papildus pasākumus, kas iespējams ir veikti, un piespriest Eiropas Kopienų Komisijai atlīdzināt izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Itālijas Republika ir apstrīdējusi Pirmās instances tiesā Eiropas Kopienų Komisijas 2004. gada 19. maija lēmumu K (2004) 1812, kas atzīst par nelikumīgu un atgūstamu Itālijas sniegto atbalstu procentu likmes samazinājuma formā (saskaņā ar 1981. gada likumu Nr. 394) par labu WAM SpA 1996. gada 24. aprīlī 104 313,20 Eiro apmērā un 2000. gada 9. novembrī 106 366,60 Eiro apmērā (valsts atbalsts Nr. C 4/2003/ (ex NN 102/2002). 1981. gada likums Nr. 394 cita starpā atbalsta Itālijas uzņēmumus, kas vēlas izveidot meitas sabiedrības, pārstāvniecības, veikalus un noliktavas.

Pamatojot savu prasību Itālijas Republika apgalvo, ka ir noticis:

- A) Būtisku formas prasību pārkāpums attiecībā uz tiesībām aizstāvēties, caurskatāmības un tiesību tikt uzklauskātam principu, jo Komisija procedūras ietvaros nav nosūtījusi Itālijai sūdzības kopiju.
- B) Būtisku formas prasību pārkāpums attiecībā uz tiesībām aizstāvēties un atbilstoša pamatojuma trūkums iepriekšējās izmeklēšanas neveikšanai, jo Komisija nav veikusi nepieciešamo izmeklēšanu par sūdzību un papildus pasākumus, kuriem to pilnvaro procedūras Regula Nr. 659/1999⁽¹⁾.
- C) Komisijas kļūda faktu kvalifikācijā un Regulas Nr. 69/2001⁽²⁾ un 70/2001⁽³⁾ 1. panta b) apakšpunkta pārkāpums, jo tā ir kvalificējusi apstrīdēto atbalstu kā "eksporta atbalstu".
- D) Tiesiskās palāvēības un labas ticības principu pārkāpums, jo Komisija apgalvo, ka tai netika paziņots par atbalstu, neska-

toties uz to, ka tās rīcībā bija informācija par Likumu Nr. 394/81. No otras puses apstrīdētā atbalsta mērķis nav tieši saistīts ar eksportu, bet tā pamatmērķis ir internacionālizācija radot pastāvīgas ražošanas bāzes ārvalstīs.

- E) EK līguma 87. panta un tam sekojošo pantu pārkāpums un atbilstoša pamatojuma trūkums. Tiek apgalvots, ka apstrīdētajā lēmumā Komisija nepaskaidro, kāpēc un kādā apjomā tāds atbalsts, kā apstrīdētais, kas ir individuāls un diezgan ierobežota apjoma, varētu ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm. Atbildētāja nav paskaidrojusi ne to, uz kādiem pierādījumiem tā balsta savu apsūdzību par konkurences izkropļošanu Kopienā, pirmām kārtām attiecībā uz atbalstu, kura apjoms ir diezgan ierobežots.
- F) Regulas Nr. 69/2001 4. panta pārkāpums un atbilstoša pamatojuma trūkums, jo Komisija šo normu ir piemērojusi ar atpakaļejošu spēku darbībām, kas iepriekš bija pakļautas spēkā esošajām tiesību normām.
- G) Atbilstoša pamatojuma trūkums, nelogiskums, taisnīguma principa pārkāpums un nepareiza Regulas Nr. 69/2001 un Regulas Nr. 70/2001 piemērošana, jo Komisija noteica atgūstamā atbalsta apjomu, pamatojoties uz kritērijiem, ko var uzskatīt par neatbilstošiem un kļūdainiem.

⁽¹⁾ Padomes 1999.gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma 93. panta piemērošanai (OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp)

⁽²⁾ Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regula (EK) Nr. 69/2001 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu de minimis atbalstam (OV L 10, 13.1.2001., 30. lpp.)

⁽³⁾ Komisijas 2001. gada 12. janvāra Regula (EK) Nr. 70/2001 par EK līguma 87. un 88. panta piemērošanu, sniedzot valsts atbalstu maziem un vidējiem uzņēmumiem (OV L 10, 13.1.2001., 30. lpp.)

III

(Paziņojumi)

(2004/C 251/52)

Tiesas pēdējā publikācija Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī

OV C 239, 25.9.2004.

Iepriekšējās publikācijas

OV C 228, 11.9.2004.

OV C 217, 28.8.2004.

OV C 201, 7.8.2004.

OV C 190, 24.7.2004.

OV C 179, 10.7.2004.

OV C 168, 26.6.2004.

Šie teksti pieejami arī

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur-lex>

CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
